ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 14 Apokalypsa.pdb

PDB Name: Vampýra - 14 Apokalypsa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému úkolu. Devadesát osm let ležela ve živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá její oděv, který dokáže libovolně měnit svou podobu - symbiont.

Jeff Warner - detektiv, kterého policejní šéf Virgil Codd, služebná kreatura upírů, poslal do zahrady domu, v němž Lilith procitla a kde již zmizelo několik lidí. Warner se ale vrací - proměněn. Z příkazu Domu zbavuje Codda upírské nákazy.

Beth MacKinseyová je novinářkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní našla útočiště. Postupně poznává Lilithinu pravou identitu, a protože je lesbicky založena, do poloupírky se zamiluje.

Landru je nejmocnější ze starých upírů, vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které se nemohou zrodit žádní mladí upíři. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Esben Storm - domorodý šaman, jenž sleduje Lilith od jejího narození. Ne aby jí pomáhal - Storm není ničí přítel. Landru ho zabil, zatímco Storm s Lilith putovali po stezkách snového času, a v jeho starožitnickém krámku založil požár.

Služebné kreatury - jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, nezmění se tento v plnohodnotného vysávače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá.

Na jedné straně sice nemůže služebná kreatura šířit dál upírskou nákazu, potřebuje však krev ke svému (věčnému) životu a s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Od Lilithina probuzení se všude tam, kde se nalézají památky po australských stvořitelských bytostech - wondjinech - šíří tajuplná, zhmotněná čerň. Esben Storm v ní cítí šílenství; nemůže se k ní víc přiblížit. Příčinu tohoto procesu rozpoznal v domě č. 333, v němž Lilith vyrůstala. Krátce nato byl dům srovnán se zemí na rozkaz policejního šéfa a současně upírské kreatury Virgila Codda. O něco později zbavil Warner Codda upírské nákazy - a Landru zabil Storma.

Nyní bloudí Stormova duše po stezkách snového času. Jeho stín se zjeví Lilith jako černý plamen Banguma a žádá ji o pomoc při odvrácení nebezpečí, které proměňuje wondjiny ve zvrhlé mutanty. Dopomůže ji k domorodému totemu.

V Sydney se mezitím rozpoutalo peklo: lidé propadají šílenství, zabíjejí sebe i druhé, anebo demolují věci kolem sebe. Beth coby novinářka jde po muži a ženě, kteří předpovídají blížící se apokalypsu, a téměř podlehne jejich sugesci. Sleduje ty dva až k jednomu výškovému domu v centru města, tam je vidí nastoupit do výtahu a vyjet až úplně nahoru...

Pár amerických botaniků se utábořil na úpatí hor na ostrově Tasmánie. Podařilo se jim identifikovat les borovic druhu huon jako jediný prastarý organismus. Bydlí v něm však wondjina, který badatelům nechce dovolit po jejich objevu odchod.

Lidé zbavení upírské nákazy se shromažďují na místě, kde se za pět dní mají setkat s Lilith, když vtom se jim náhle zjeví dobrými wondjiny vytvořený obraz Jeffa Warnera a přikáže jim, aby se vydali do Tasmánie k "borovému lesu" . Téměř současně však dorazí právě tam vyslanec zlých wondjinů a infikuje strom magickou nákazou.

Lilith se rozhodla vydat do domu, v němž zmizeli ti dva "proroci Posledního soudu" . A zde se poprvé setkává s démony snového času. Když vyjde Lilith až do nejvyššího poschodí, nahradí démoni scenérii domu iluzí rozpálené buše, nad kterou se vznáší černý kvádr se zmutovanými wondjiny. Tento útvar ji magicky k sobě přitahuje...

Adrian Doyle

Apokalypsa

Sv.014

Ostrov Tasmanie, Mount Reid

Les umíral. Jehličky huonových borovic černaly a pršely na zem jako kapky asfaltu. Kam dopadly, prskaly a syčely, jako by podrost sžírala agresivní kyselina.

Vlhká půda se otřásla. Ohlašovaly se další otřesy, silnější a ničivější než všechny předešlé. Borové kmeny - ve skutečnosti odnože jediného stromu - skřípěly, jako by jejich letokruhy drtila a kroutila obludná síla. Jako živé bytosti vzdorovaly osudu, který je postihl.

Nemoci, proti které není lék.

Zlu...

Země se vzepjala jako zvíře ve smrtelném zápase.

Tyler Gravis upadl a hlavou se udeřil o kořen stromu, starého celá tisíciletí, jenž vyrůstal uprostřed flóry deštného pralesa na svahu Mount Reidu na ploše celého jednoho hektaru.

Když botanik přišel znovu k sobě a ještě napůl omráčený se zvedl, jeho přítelkyně a kolegyně byla pryč.

"Tiro...?!"

Jeho hlas byl zabarven panikou. Vyděšeně se rozhlížel kolem sebe - ale ve žhavém dešti větviček a jehličí téměř nic nebylo vidět.

Nedočkal se ani odpovědi.

Na obloze bez jediného mráčku potemnělo slunce. Stín zla prosakoval zemí i ztemnělými a ztvrdlými větvemi a větvičkami. Natahovaly se po Gravisovi, jenž se cítil a pohyboval jako zvíře zahnané do úzkých.

"Tiro...!"

Dokud byl s Tirou, bylo šílenství ještě snesitelné. To ještě dokázal Gravis to, co v něm hlodalo, zkrotit.

Samota jej však ničila. Sám v divočině planety, která se náhle tak odcizila, v džungli, vymykající se lidskému rozumu...

Ve zlém snu!

Země se mu opět vzdula pod nohama. Síť kořenů se vrhla po něm. Přízračné ruce, stejně temně černé jako jehličí obrovské borovice, bičující v přísterném větru Gravise jako krupobití, se pokoušely jej uchopit.

Padl na zem a bleskurychle se odvalil stranou. Ze dna rozevřeného kráteru na něho zíralo cosi, pro co nenacházel pojmenování.

Gravis ustupoval a do ochraptění křičel Tiřino jméno.

Nakonec sám klopýtal stále blíž k okraji toho smrtícího lesa, v jehož nejsilnějším kmeni před několika minutami zmizel příšerný fantom - postava z černého skla.

Ta příšernost strom doslova proměnila. Bezprostředně poté začala proměna, huonová borovice zkřehla a nabyla barvy roztavené a opět ztuhlé lávy...

"Tylere...?"

Gravis zůstal stát na místě, jako by vrostl do země. Stále ještě měl daleko na pevnou půdu - a v duchu už pochyboval, že jí kdy ještě dosáhne. Když náhle zaslechl hlas, sotva slyšitelnější než jemný povzdech.

Gravis jej zaznamenal, neboť v tu chvíli ustalo všechno to praštění, skřípání a další zvuky tohoto rostlinného pekla. Také otřesy ustaly.

Jenom temnota zůstala. Dál natahovala svou pavučinu mezi větvemi.

"Tiro...?"

Gravis se prudce otočil kolem své osy. Nyní už jehličí nepršelo. Většina větví byla holá. Gravis se po kotníky bořil do černého koberce z jehličí.

"Tady.... Tady jsem..."

Našel směr.

Viděl Tiřinu vztyčenou ruku, jak mu kyne.

Nic víc.

Jako v mrákotách se potácel k ní.

Přál si být opilý namol. Všechno by bylo snesitelnější. Ale on byl střízlivý. Ještě nikdy za svůj život neprožíval strach s takovou intenzitou.

"Počkej...," vydralo se mu z hrdla. "Jdu za tebou...!"

Pocit úlevy, že ji znovu našel, ho v první chvíli zaslepil vůči znepokojujícím okolnostem. Tira ležela mezi rozevřenými kořeny a byla celá pokrytá zemí.

Poklekl vedle ní, krátce ji objal a pohladil její bledý, lesní půdou orámovaný obličej.

"Už jsem myslel, že jsem tě ztratil!" řekl chraptivě.

Byla v šoku a její oči na něho hleděly jako ještě nikdy.

"Ztratil..." opakovala jako ozvěna.

Jako stroj začal holýma rukama vyhrabávat její nohy. Myšlenka, že tu něco není v pořádku, jej nejprve vůbec nenapadla.

Tira po celou dobu mlčela. Byla pasivní. Jenom na něho zírala. Ruka, kterou na něho předtím mávala, ležela nyní vedle ní jako bez života.

"Pomoz mi," řekl Gravis. "Zkus pohybovat nohama, půjde to rychleji."

Ani se nepohnula.

Její oči ho spoutávaly.

Náhle si Gravis všiml, že na chvíli přestal odhrabávat hlínu. Zavrtěl hlavou a pokračoval v práci. Cítil, jak mu tvářích stéká cosi vlhkého. Byly to slzy, které už nedokázal zadržet. Stále však nevěděl, nad čím pláče.

Jeho pohled se opět setkal s jejím. Její zřítelnice se rozšířily tak, že mu připadalo, že se do nich musí každou chvíli zřítit.

"Tvoje oči..."

Bývaly hnědé. Nyní byly černé.

A pak se stalo něco, co Gravise přibilo na místo: Tira se posadila. Trup a tělo se s mlaskavým zvukem vylouply z půdy. Tira ze sebe setřásla zbytek hlíny. A přitom se objevilo něco, co Tyleru Gravisovi zmrazilo krev v žilách.

Tiřiným poznávacím znamením byla vyholená hlava. Vypadala s ní prostě nádherně. Ale její okřídlené rčení, že pěknému člověku nemůže nic neslušet, patřilo náhle minulosti.

Za prvé, Tira zase měla vlasy, Gravis nemohl věřit svým smyslům.

Za druhé...

Na Tiřiných rtech se objevil úsměv - či spíš víceméně nepovedená parodie úsměvu. Její smyslná ústa se pohnula. Otevřela se a z nich vyklouzl malý, černý jazýček...

Gravis pronikavě zaječel.

Její jazyk, olizující rty, jako by tančil, byl černý jako uhel. Stejně jako "vlákna" vyrůstající z Tiřiny kůže na hlavě. Viditelně vyrůstající. Byla čím dál, tím delší...

Gravisovi se zvedl žaludek. Pokusil se bleskurychle otočit a utéct od Tiry. Avšak v tom okamžiku se rozpoutal vichr nanovo. Tiřiny nové "vlasy" se v něm rozevlály a udeřily Gravise do tváře.

V tu chvíli počala BOLEST.

Jedovaté jehličky se mu zavrtaly do kůže. S řevem se pokusil nitky, pronikající mu hlouběji a hlouběji do masa, prsty zachytit a vyrvat si je. Sotvaže se jich však dotkl, zavrtaly se mu i do ruky. Hluboko do ní. Tak hluboko, že v tu chvíli měl Gravis pocit, jako by mu pronikaly až do měkkého morku kostí a odtud se natahovaly dál, až k mozku.

Znovu se mu zvedl žaludek.

Začal zvracet.

Náhle Tiřiny oči pukly, z nich vystřelila další vlákna a utvořila okamžitě most k očím jeho. Pronikla bulvami a pohroužila se do měkké hmoty, ovládající jeho myšlení. Navázala kontakt s jeho nervovou soustavou a počala na ni hrát jako na živý nástroj.

Gravis prožíval peklo.

Mohl ještě myslet, o to to bylo horší.

Toužil už jenom po smrti a zapomnění, zároveň se musel ptát, zdali Tira již dosáhla onoho vytouženého stádia, anebo trpí stejně jako on.

Potom - jako by vlákny do něho cosi vstoupilo. Jako by mu do těla vnikl tekutý, jako slunce žhavý kov...

Spolu s ním cizí pocity.

Nelidské, choré pocity.

Áááách! vydechla duše stromu v Tyleru Gravisovi. Volný! Konečně...

Věřil, že trpí halucinací.

Náhle věděl, že toto všechno je jenom sen!

Celý život je sen...

Čí sen?

Tiřina tvář se před ním roztěkala. Namísto ní zůstávala jen sklovitá čerň. Důvěrně známá jako tvář bratra. Důvěrně známá jako odraz v zrcadle.

Áááách! projel jím druhý vzdech.

Čerň požírala Gravisovy útroby. Čerň jej uchvátila a proměňovala jej ve schránku bytosti, která již; před tím zpracovala ženu, kterou kdysi znal, pro svoje potřeby.

Vzápětí oba - Tira a Tyler - bez problémů opustili les, který už nebyl lesem.

Stejně jako tito dva lidé nebyli už lidmi, nýbrž jen berličkami, sloužícími NĚČEMU ze stromu k pohybu.

Tam, kde čekají jemu podobní.

Do Austrálie.

Do Sydney.

Do Druit Street 144...

Vše, co zůstalo, byla jen čistá agonie.

Wondjina, stvořitelská bytost, žijící ve stromě, už nebyl. Zvrácená čerň nového Já strom pohltila a proměnila v příbytek nové bytosti. Kreatury, vysmívající se samotnému aktu stvoření, jehož myšlenky, vědění i dědictví měly být převráceny ve svůj pravý protiklad.

Kdysi wondjinové stvořili zemi a všechno živé na ní, přičemž dali všemu jména. Zpívajíce putovali celým kontinentem po stezkách snového času, ležících mezi dimenzemi a nepřístupných logice a racionálnímu myšlení. A když byla jejich stvořitelská práce završena, stáhli se zpět, do skal, do vod, do rostlin a zvířat. Odtamtud pak sledovali běh času.

Nazasáhli, když se bytost zvaná člověk stala součástí aktu tvoření, neboť byl dobrý a žil v souladu s přírodou a jejími

zákony.

Ale pak, o tisíce let později, vstoupil na kontinent nový druh lidí. Zrůda v nejpravějším slova smyslu, neboť tento člověk nežil s přírodou, nýbrž proti ní. Zotročil děti stvoření. Pomocí zhoubné techniky a bezduchých strojů vytvořil svá sídliště. A čím déle v nich žil, tím více sám ztrácel duši.

Mezi wondjiny se počaly ozývat hlasy, že je třeba učinit jeho řádění přítrž. Avšak to by odporovalo jejich vlastní zásadě nikdy násilně nezasahovat do vývoje. Tak vyčkávali, mlčky a sami neviděni. A jen nejmoudřejší z jejich dětí, kteří stále ještě zpívali v souladu se stvořením, věděli o jejich přítomnosti.

V těle obrovské borovice na úbočí Mount Reidu pozoroval zdejší wondjina znepokojivé události posledních měsíců.

Začalo to, když se uvnitř jednoho z měst, která se šířila podél pobřeží kontinentu jako rakovinový nádor, rozpoutala nová, cizí magie.

Tato magie nezpívala.

Tato magie ničila!

První stvořitelské bytosti, které se k ní přiblížily, byly infikovány dříve, než poznaly nebezpečí. Jejich myšlení se proměnilo strašlivým způsobem, jenž uvrhl ostatní wondjiny ve zmatek a bezradnost.

Zlo - slovo, které předtím ani neexistovalo! - proniklo do dimenze stvořitelských bytostí a roztahovalo se tam ještě rychleji než v lidech bez duše a jejich městech. Všechny pokusy zachránit infikované ztroskotaly strašlivým způsobem: i sami zachránci byli cizí magií proměněni.

Zvrhlí wondjinové se neomezovali jen na pozorování.

Jednali!

Cena, kterou lidé zaplatí, bude strašná.

Infikovaní si hledali těla, opouštěli stvoření, ke kterým byli vázáni po tisíciletí, a spojovali se uprostřed města. Podmaňovali si lidské schránky a vyžírali jejich duchovní obsah. Tak pronikli nepoznaní do Sydney, jednoho z největších sídlišť cizinců. Zde, v budově, tyčící se strmě k nebi, se utvářela Nová moc. Očistná čerň se záhy rozlije po celém kontinentu a vše s sebou strhne do nicoty, aby vzniklo místo pro nové stvoření.

Původní wondjinové, kteří nebyli dosud infikováni zlem, se zoufale pokoušeli učinit počínání svých zlých bratrů přítrž, aniž by se zpronevěřili svým vlastním zásadám. Obrátili se na jeden stín; jedno ze svých dětí, jež připadlo smrti. Dříve se mu říkalo jménem Esben Storm. Nyní byl Banguma.

Banguma navázal kontakt s bytostí, která byla zodpovědná za tu cizí magii a vytvořil plán (jenž nebyl víc než pouhý pokus), jak zastavit infikované stvořitelské bytosti.

Wondjinovi, který sídlil ve věkovité huonové borovici, připadla klíčová role: měl pod svoji ochranu vzít několik tuctů lidí, které stín potřeboval ke svému plánu.

Všechno probíhalo k Bangumově spokojenosti - dokud infikovaní neprohlédli jeho úmysly. A okamžitě zareagovali.

Jeden z nich, jenž znovu povstal v těle upíra, dorazil k lesu dříve než ti lidé a předal zdejšímu wondjinovi nákazu zla.

Nejprve to bylo jako závan blížící se vichřice, chladný a prudký, doprovázený nejasnou temnotou.

Avšak brzy se vítr změnil ve smršť. Nákaza zla pronikla do wondjinova příbytku rychleji než myšlenka na ni.

Jeho kořeny, větve, větvičky a jehličí se v panice a bolesti počaly proměňovat. Ze stále ještě dobrého jádra musel wondjina přihlížet, jak stále víc výhonků padá za oběť cizí magii. Jak se jeho nesčetné paže a nohy zbarvují černě a odumírají, aby procitly k novému, proměněnému životu.

Po pár okamžicích byla už třetina jeho obrovského, celou čtvereční míli zabírajícího těla, infikována.

Wondjina řval. Němě. Bolestným řevem umírajícího lesa. Jeho vědomí, slepé a hluché strachem a bolestí, stále ustupovalo - a přece věděl, že není úniku. Zkáza se hnala do nejtenčích kořínků, vylétla do sukovitých větví, ve vlnách se valila s mízou v kmenech, přinášejíc zničení a věčnou temnotu. A za nákazou následovala smrt. Nevyhnutelná, Nezastavitelná.

Zakrátko se les, ještě před chvílí kypící životem, proměnil v lesklou černou hmotu, produkt zvrácené přírody, vytvářející si vlastní, cizí vědomí. Jen v centru lesa ještě existovala nepatrná enkláva. Poslední výhonek, ve kterém se nyní, když už neexistovalo žádné jiné útočiště, shromáždilo veškeré staré wondjinovo vědomí.

Co před několika vteřinami ještě naplňovalo celý les, tísnilo se nyní v nejužším prostoru, sotva ještě schopno žít v tísni toho dobrovolného žaláře.

A stvořitelská bytost podnikla poslední pokus o záchranu. Něco, čeho se žádný wondjina před ním nikdy neodvážil.

Sebezmrzačení.

S třaskavým zvukem přerušil wondjina spojení výhonku se zbytkem organismu.

Následující bolest byla možná ještě silnější než proměna.

A přece se to zdálo být marným.

Neboť v posledním zlomku časového úseku, lidskými prostředky nezměřitelného, pronikla smrt i tímto posledním spojem do centra vědomí. Ne nákaza, nýbrž jen samotná smrt, kterou s sebou nesla.

Co zbývalo, byla již jen agonie.

Smrt, zajatá spolu s ochromeným vědomím v jediné malé, nepatrné rostlince, uprostřed černého, zvráceného lesa...

Marillionův mrakodrap, Sydney

"Neměli jsme napřed aspoň zavolat?"

Dawn Semperová si ze zvyku zkontrolovala v nástěnném zcadle svůj make up a účes.

S tím, co viděla, mohla být spokojená.

Byla spokojená.

"Carlos miluje překvapení," odporoval Enrico Morales. Také tento štíhlý jižanský miláček žen byl spokojen s tím, co viděl. "Jakmile ho poznáš, budeš nadšená. A on bude ještě nadšenější - potrpí si na takové blonďaté šťabajzny, jako jsi ty!"

Dawn Semperová vsákla ten kompliment jako suchá houba. Zároveň se zatvářila nadmíru vzrušeně. "To zní, jako bys nás chtěl dát dohromady. .. To už se mě chceš zbavit?"

"Tebe, baby? Nikdy!"

Takto věrohodný tón získal dlouholetým cvikem. Kdyby Dawn tušila, jak blízko se svou otázkou přiblížila k pravdě, asi by uronila do svého make-upu slzičku.

Seznámila se s Enrikem před několika dny na Bondi Beach - "promenádě" krásných a bohatých. Dawn sama patřila mezi "chudé krásné" , měla však bohaté ambice změnit to. Jestli jí k tomu mohou legitimně posloužit i trochu odvážnější prostředky, to si dosud stoprocentně nevyzkoušela. A že se Enrico topí v penězích, bylo přirozeně pouze příznivé řízení osudu...

"Už jsi to někdy dělala ve výtahu?"

Jeho hlas ji vytrhl z přemýšlení o Carlosovi, kterého jí Enrico označil za jednoho ze svých nejlepších přátel.

Podívala se na něho, aby vyzvěděla, jestli to myslí vážně.

Myslel.

"Ty ses zbláznil! Právě v tuto dobu je určitě dost jiných, kteří budou chtít jet výta -"

"Proto tu jsou tři, baby," namítl s jakýmsi chvěním v hlase, které jednoznačně dokazovalo, jak vážně to myslí.

Než mohla odpovědět, udeřil pěstí do tlačítka pro zastavení. Prudké zabrzdění podlomilo Dawn v kolenou.

"Rico...!"

"Tak nebuď taková! Nikdo nebude mít podezření. Jsou tu přece k dispozici ještě dva další výtahy! A Carlos si nebude kvůli menšímu zpoždění nic myslet - to je výhoda, že o naší návštěvě ještě nic neví..."

Postoupil o krok k ní a vzal její obličej do dlaní.

Měl pěkné ruce. Toho si všimla Dawn hned. Ještě dřív, než jí poprvé začaly putovat po kůži...

Většina mužů netuší, jak důležité jsou pro ženy jejich pěstěné ruce.

"Ale i tak... Já nemůžu!"

"Můžeš, baby, já to vím! Tolik mě rozpaluješ...!"

Jeho slova jí projela skrz naskrz.

Ucítila důvěrně známé, nikoli nepříjemné napětí v podbřišku.

Když pak jednou rukou pronikl do jejího závrať vzbuzujícího výstřihu, zvítězil.

Dawnin pohled ještě jednou zabloudil na číselný ukazatel, který se zastavil na sedmičce. Kabinka tedy visela mezi sedmým a osmým patrem. Enrikův přítel bydlel v jedenáctém.

Její ruce se osamostatnily. Jeho vyzývavý polibek, hra jazyků, prst, který pronikl pod tenké kalhotky a připravoval její klín na nadcházející... to vše zbavovalo Dawn Semperovou rozumu.

Také Enrico počal dýchat hlasitěji, chtivěji, což přispělo k tomu, aby se kabina naplnila směsí jednoznačných zvuků, které přispěly k tomu, že ti dva dobrovolně v ní uvěznění pomalu ztráceli veškeré zábrany. Dawn zasténala, když jí Enrico oběma rukama sevřel zadeček, potom povolil stisk a jediným silným trhnutím jí rozerval kalhotky vedví, namísto aby je normálně stáhl.

Dawn ani nenapadlo protestovat.

Myslela v tu chvíli jen na Enrikovu mužnost, kterou se sotva ještě kontrolovatelným spěchem vysvobozovala ze sevření kalhot.

Nyní již sténal i on. Bez ustání. Zády se opíral o chladnou a hladkou stěnu kabiny, která byla částečně obložena zrcadly, takže si mohl očima vychutnat Dawn ze zezadu, tak i tváří v tvář, když se před ním chystala kleknout.

Ale Enrico měl v úmyslu něco jiného. Nechtěl se zdržovat s něčím, čeho si mohl užívat jinde a jindy. Tady a teď chtěl jen co nejrychleji dospět k cíli.

Uchopil Dawn pevně za ramena, jako by ji chtěl obrátit. Zcela jistě ji dirigoval podle svých přání a přiměl ji, aby se k němu otočila zády, předklonila se a oběma rukama se opřela o stěnu. Co nejvíc se prohnula v kříži, takže proti němu co nejvyzývavěji vystrčila své sladké pozadí.

Enrico se nedal dlouho prosit. Vyhrnul jí šaty nahoru a odhalil holý, lákavý zadeček.

"Pojď už!" vydechla. "Pojď...!"

Přirazil a vnikl do jejího teplého, povolného klína. Vzepjala se proti němu napůl se vzdychnutím, napůl s výkřikem a -

Výtah se rozjel!

"Do prdele!" zaklel Enrico, zatímco jeho pohled nechápavě zabloudil k ovládací desce.

Červené světýlko pořád ještě svítilo a také tlačítko pro nouzové zastavení bylo stále beze změny v dřívější pozici. Nejprve si myslel, že snad nedopatřením do něho vrazili, a tak uvedli kabinu do pohybu.

Ale nebylo tomu tak.

Dawn před ním strnula. Reflexivním pohybem se od něho oddělila.

Na okamžik na sebe hleděli neschopni čehokoli.

Nakonec Enrico pokrčil rameny a uložil si své mezitím již ochablé mužství zpět do poklopce. Také Dawn si upravila šaty - víceméně mechanicky - a sebrala ze země zbytky kalhotek.

Jedenácté patro minuli, třebaže Enrico ještě jednou stiskem knoflíku potvrdil volbu.

"Tak se mi zdá," komentoval to s toporným úsměvem, "že už tady nefunguje vůbec nic. Spálili jsme pojistky...!"

Dawn zarytě mlčela. Srdce jí stále prudce bušilo. Nedokázala soustředit myšlenky. Najednou už neměla vůbec žádnou

náladu na návštěvu.
"Chci domů," řekla.
"Domů...," zopakovala ozvěna ze stěn.
Dawn zmrzl výraz na tváři. "Co to bylo...?"
"Domů...," opět zašeptalo cosi ze stěn.
Enrico se rozhlížel kolem sebe spíš vzrušeně než vyděšeně. "Nějaký vtipálek," zabručel. "Možná je tady někde skrytá kamera..."
Při představě, že by mohla být sledována a poslouchána - hlavně předtím - Dawn na okamžik úplně ztuhla, zatímco její průvodce, jak se zdálo, z toho měl ještě morbidní potěšení.
Kabina stoupala výš a výš.
"Je mi - zima..." zašeptala Dawn a zachvěla se.
Skutečně se zdálo, že čím výš stoupají, tím víc se teplota téměř řítí dolů.
"Zastav konečně ten krám!" poprvé se v jejím hlase objevila známka otevřené hysterie.
"Jestli mi prozradíš, jak..." Konečně, celou tu dobu se nepokoušel o nic jiného, než získat vládu nad elektronikou výtahu.
Marně.
Náhle výtah konečně zastavil.
Všechna světýlka na volícím panelu zhasla.
Nic se nehýbalo a dokonce i vlastní osvětlení kabiny zhaslo.
Dawn měla absurdní pocit, že ji ta temnota udusí.
Křídla dveří se před ní bezhlučně rozevřela. Cosi do sebe vsálo temnotu, jako by to byl kouř. A natáhlo se zároveň i po obou lidech v kabině.
Dawn udělala krok stranou a křečovitě se chytila Enrikovy paže. "Co - ?"
Dál se nedostala.
Bleskurychle se k ní přiblížila hadice z živoucí černi, přitiskla se jí na rudé rty, přičemž přesně obepínala jejich obrys. Dawn před ní chtěla uhnout, ale "hadice" sledovala každý její pohyb. Dawn musela dýchat nosem, aby vůbec mohla chytit dech. Když se podívala vedle sebe, uviděla, že Enrico zápolí s právě takovou flexibilní "hadicí" Jejíž konec se ztrácel kdesi před nimi v nicotě.
Vytřeštila oči. Pokoušela se tu věc chytit rukama a odtrhnout, Měla přitom pocit, že se jí prsty boří do houbovité hmoty. Jako by to bylo jakési studené, pulzující, nelidské srdce...
V příštím okamžiku jí cosi proniklo mezi rty do úst, pak dál do hrdla a konečně až do břicha.
Bolest se zmocnila Dawnina mozku, až před sebou uviděla černé hvězdičky.
Potom se jí cosi obrátilo až kdesi ve střevech a ucítila zápach zvratků.
Při svém posledním pohledu na Enrika ještě zahlédla, jak cosi klouže onou živoucí černí z jeho úst.
Zároveň se jí cosi zavrtalo do nosu a naprosto znemožnilo dýchání.
Že je umírání utrpením, poznala Dawn Semperová nejstrašnějším možným způsobem a netušila přitom ani, kdo ji vraždí.
Cosi, stvořené v temných počátcích života, náhle zabíjelo. A čím více to polykalo, tím se to stávalo nenasytnějším a nezvladatelným...

Odkudsi se ozýval tichý dětský pláč, tichý dětský smích.
Lilith Edenová se zděsila.
Symbiont na jejím těle mlčel. Což ho "brož" ze Stormova krámku zabila? Je vůbec možné ho zabít?
Právě v tuto chvíli, na tomto neskutečném místě si Lilith uvědomila, že symbiont ještě neprozradil ani to nejmenší o svém původu a mizivě málo o svých možnostech.
Bylo to Lilithino dědictví po její matce Creanně. Oné upírce, která zradila své vlastní plémě a položila základ k jeho konečnému zničení...
Nad ní na dosah se vznášel černý kvádr, jehož kompaktní čerň připomínala rozlitou upíří krev.
Z něho vanul vůči Lilith teplý, leprózní dech - starší než svět.
Čí dech?
Bethiny údaje zavedly Lilith na Druit Street 144. K Marillionově mrakodrapu, výškovému domu, jenž se zdál být obydlen výhradně samými šílenci, nemravy a vrahy.
To nejhorší však potkala Lilith až úplně nahoře, v někdejším střešním bytě. Něco tak šíleného, až to vyráželo dech. Něco, co doslova "vypnulo" realitu bytu a nahradilo ji neskutečnou scenérií sluncem rozpálené buše!
Lilith cítila, že musí být stále ještě ve střešním bytě, protože její nohy se nedotýkaly hrbolaté skály, což se jí snažily namluvit její oči. Její nohy stály na koberci.
Impulsy totemu, který našla v krámku Esbena Storma, ji naváděly, aby se ponořila do toho vznášejícího se špalku. A také samotný kvádr vábil, jako by odpovídal na impulsy totemu.
POJĎ! ozval se v Lilithině vědomí netělesný hlas. POJĎ K NÁM! MY JSME PRAVDA. ZAPOMEŇ LŽI SVÉ DOSAVADNÍ EXISTENCE! POJĎ K NÁM, BRATŘE!
Bratře...?
Lilith se pokoušela vymanit z kouzla kostěné "brože" . Nešlo to. Čerň před ní narůstala jako hora. Lilithina tvář se již

dotýkala ledové sféry, za kterou se zmítalo to neznámé, k ničemu nepřirovnatelné bytí...

...a právě v tu chvíli se iluze roztříštily jako mozaika z nejmenších poslepovaných kamínků.

Najednou tu byla opět původní podoba okolí!

Lilith stála deset kroků od dveří, kterými vstoupila do bytu. Jasný tón zvonku ji přiměl stočit pohled doprava, kde se otevřely dveře výtahu a - A zase to bylo pryč!

Zase stála v buši.

Zase ty stíny pohoří, ponořeného do tmy.

Avšak - krok, který by ji vedl do záhuby, už neučinila.

Slyšela řev!

Slyšela a cítila utrpení umírajících, kteří byli vyvlečeni z výtahu, jejichž maso bylo strháno z kostí a kosti rozemlety.

Nyní!

V této chvíli!

Před ní, vedle ní, za ní, či snad pod ní kdosi umíral!

Totem nad ní ztratil svoji moc. Avšak jeho neustávající šeptání probouzelo v Lilith horký vztek.

Zatracený Banguma! pomyslila si. Zatracený Esben Storm, ZASE mě do toho uvrtal a chladnokrevně obětoval...!

Hněv na zmizelého domorodce jí dodal křídla. Lilith se rozhodla smrt ještě odložit.

Věčná noc kvádru, či snad to, co v ní plavalo, jakoby vycítilo, že se jejich oběť, kterou už považovaly za jistou, chystá zařadit zpátečku. Zpoza temné clony se před Lilith náhle cosi objevilo. Cosi, vypadající jako zjizvená, uhrovitá paže, posetá hnisajícími boláky. Nic takového to však nemohlo být. Byl to jen jeden z projevů té věci, jež tam, odkud se natahovala po Lilith, žádný tvar neměla. Byla to část bytosti, stojící blíže bohu nežli člověku.

Wondjina, projelo Lilithinou hlavou ledově chladné poznání, zatímco uhýbala stranou a pak těžce, krok za krokem ustupovala před kvádrem. Bytost z počátku stvoření.

Pozůstatek z časů počátku...

Lilithiny myšlenky ustrnuly v jediném bodě. Cítila, že se týkají jedné elementární otázky. Otázky, kterou se už dlouho zabývala.

Zněla:

JE SKUTEČNĚ JEN JEDEN BŮH?

A jak je to pak s jinými bohy? S těmi hinduistickými, budhistickými, s těmi, jež uctívají indiánské kmeny v amazonských deštných pralesích, na severoamerickém kontinentu, v Africe či dokonce v ledové Arktidě. Jak je to s těmi STVOŘITELSKÝMI BYTOSTMI a jejich STVOŘENÍM?

Je možné, aby dvě tak podstatně odlišná náboženství fungovala vedle sebe, aniž by se překrývala a bojovala mezi sebou?

Lilith zamrazilo, když pochopila, že to je válka protichůdných náboženství. Tuze reálná, tuze krvavá válka!

Avšak co ji skutečně zajímalo: co když to, co se všeobecně nazývá jediným "stvořením" , není ve skutečnosti nic víc než souhrn mnoha naprosto odlišných procesů?

Co když stvoření jako takové vůbec neexistuje a namísto něho je jen konglomerát sil, které by si normálně nemohly zkřížit cestu... Normálně.

Zde v Sydney se to však stalo.

Přesněji, na pozemku 333 v Paddington Street! Tam došlo ke srážce dvou různých stvoření, na jedné straně wondjinů a...

A ČEHO?

Lilith zavrtěla hlavou, až se hříva jejích vlasů rozletěla do všech stran.

"Já jsem Banguma! Věčné je utrpení stínu...!"

Lilith si přála dostat ten černý plamen, za kterým tušila novou formu existence Esbena Storma, do rukou.

Ale Banguma tu nebyl. Jen totem, který si připnula ve Stormově krámu na své mnohotvárné šaty.

Stále více paží i jiných údů, jež by snad mohly patřit jedině krajně ošklivým lidem, se po ní natahovalo z černočerného kvádru. Zároveň se Lilith zdálo, jako by stále ještě slyšela doznívání křiku těch dvou lidí, které tu nahoře před chvílí vyplivl výtah.

Oddechla si, když poznala, že pro ty nestvůrné paže, pokryté vředy, existuje jistá neviditelná hranice, kterou nedokážou překročit. Záhy se však její pocit úlevy rozbil na prach, neboť ten špalek vyřešil svůj problém, a to tak, že se počal rozpínat!

Rychle!

Proč to neudělal už dřív?

Byl si tím, že Lilith dostane, tak dokonale jist?

Anebo narůstá proto, že mu z výtahu právě přišla - nová potrava...?

Vinen je totem!

V Lilith narůstalo pošetilé podezření: třeba se ty pod černí rozeznatelné bytosti nezajímají vůbec o ni samotnou, nýbrž chtějí jenom "brož" ...?

Je to artefakt snového času. Reagují snad na jeho vyzařování - na onu popelavou auru, vznášející se kolem Lilithina těla...?

Lilith zvedla prudce ruku.

Nyní, když byla schopna odolávat vlivu totemu, rozhodla se věc rázně rozseknout. Snad se jí podaří uniknout z této iluze, předhodí-li "brož" k sežrání démonům...

Vtom poznala svůj omyl.

Neboť již neměla co obětovat, aby se zachránila. Kostěný totem zmizel z jejího oděvu. Jenom - poněkud zvětšená? - popelavá skvrna na povrchu symbiontu zůstala viditelně patrná...!

Lilith zaklela.

Postavila se na všechny čtyři, neboť tak lépe cítila podlahu bytu, zatímco její oči byly i nadále šáleny obrazem vedrem spálené buše.

Kvádr se nadouval směrem k ní čím dál, tím víc. Lilith pocítila zoufalství, když vzala v potaz možnost, že ji třeba "brož" vůbec nehodlala strhnout do záhuby, nýbrž ji celou tu dobu ochraňovala!

Nyní byla pryč. Možná, že zničena magií tohoto místa.

Lilith se vykašlala na všechny řetězící se asociace. Nebylo na ně dost času. Musela toto místo - toto patro - opustit. Musela se pokusit dostat do nižších podlaží, kde zhoubný vliv démonického působení byl sice taky patrný, avšak alespoň setrvával v reálné dimenzi...

Třebaže se k ní černý kvádru přibližovala stále jako zeď, Lilith zavřela oči. Mozek jí pracoval na nejvyšší obrátky, zatímco se snažila rekapitulovat všechny pohyby, které od svého vstupu do bytu - nejprve ještě pod vlivem totemu - udělala.

Sama nevěřila, že by to mohlo klapnout.

A přece s víčky stále spuštěnými se počala pohybovat podle souřadnic, které jí udávala paměť.

Vytlačila ze svého myšlení každou zmínku o zlu v kvádru. Zakazovala si myslet na to, že se možná ke zlu spíš přibližuje, namísto aby unikala.

Musela to risknout. A pak

- narazila na neviditelné dveře!

Zavřené dveře.

Lilith potlačila jakýkoli náznak paniky. Postavila se až k samotné překážce, hmatala po knoflíku, našla jej a otočila jím.

Dveře se otevřely. Vzápětí Lilith otevřela i oči.

S obrovským očekáváním.

Buš zmizela. Před ní se však nyní rozvírala šedivá nicota. A za ní... postupoval pomaloučku k ní démonický blok, žhnulo slunce nad pouští, jež snad existuje už od časů stvoření...!

Lilith prošla dveřmi. Oběma rukama nahmatávala stěny, o kterých doufala, že skutečně náleží ke schodišti. Že to není jen zase další přelud, který by ji nějakou další z pitvorných cestiček měl vést do záhuby...

James Brosnan přímo hystericky fascinován hleděl na to, co se dělo v chodbě. Z úst mu stékala slina.

Tu a tam potáhl z propisovačky bez náplně, jako by to byla cigareta marihuany. Brosnan nepotřeboval žádný kouř, aby se rozparádil. Celý život byl "na úrovni" !

Od té doby, co...

Jako vždy i teď, jakmile Brosnanovi vypověděla paměť, prostě o tom přestal tento bankovní úředník s pěstěnou kulturistickou figurou dumat.

Nebylo to důležité.

Důležité bylo, že je v patnáctém poschodí Marillionova mrakodrapu správný odvaz!

Že jeden fet, jedny orgie, stíhají další.

Sexcesívně!

Zachechtal se.

Hleděl na Emily. A Emily hleděla na něho. Třebaže byla právě v plné práci. Ležel na ní Laurel. Držel se jejích velkých prsů, které dokonce i vleže trčely nahoru. Pěkný pozdrav ze "Silikon Valley" .

Pěkný pozdrav od Emily. Výskala pod Laurelem, který celý rudý námahou se marně pokoušel utišit její neuhasitelnou žádostivost.

Brosnanovo pochechtávání přešlo v hlasitý smích. Když už se začínal smíchy dusit, pocítil, že i on už je zase schopen znovu se vrátit do hry.

Zezdola přicházející proud vzduchu mu ochlazoval rozpálený obličej. Vrazil pod dveře na schodiště klín, aby chladným průvanem zmírnil žár svého vzrušeného těla.

Brosnan se zvedl ze země. Mohl odtud přehlédnout chodbu po celé délce a dokonce i ve chvíli vlastního odpočinku se oddávat radostem voyeurství.

Bylo se na co dívat.

Emily a ten šedivý Laurel nebyli jediní, kteří si to tu rozdávali. Celé patro bouchalo zátkami od šampusů!

Brosnan se poškrábal na břiše.

Byl úplně nahý, až na ponožky na nohách, které si za každou cenu chtěl nechat, ačkoli neznal pro své počínání žádný důvod.

Už se chtěl opět přidružit k černovlasé Conchitě, která seděla sama, samotinká a jakoby v tranzu přede dveřmi svého bytu. V tu chvíli však zůstal zaraženě stát na místě.

Dolů po schodech scházel nemotornými kroky, které probouzely v Brosnanovi "ochranitelský instinkt" , kdosi s ještě krásnějšími vlasy, než jaké měla Conchita!

Na okamžik z toho byl úplně vedle.

Ačkoli věděl, že i nahoře a dole jsou další patra, zdálo se mu naprosto pochybené opouštět právě toto patro. A totéž automaticky předpokládal také u obyvatel jiných poschodí.

Proto ho fascinovalo, že toto sexy zjevení smýšlí jinak.
A to tolik, že téměř dopustil, aby ta krása prostě jen prošla jejich patrem a tápala dál.
Oči měla široce rozevřené, a přece se zdálo, že vůbec nic nevidí. Byla zjevně slepá.
Brosnan však viděl daleko méně tento její "nedostatek" , nežli to, čeho byla doslova ztělesněním:
Čistou rozkoš!
Ještě nikdy neviděl atraktivnější ženu v atraktivnějším ohozu!
Srdce se mu rozbušilo, divže se neurvalo. Vrhl se slepé do cesty a chytil ji - ovšemže jemně - za paži.
Dotek její kůže ho zbavil zbytků sebeovládání.
"Pojď...," zajíkl se a rychle ji táhl do chodby, odkud mu vstříc zaznívaly milostné vzdech jako nejlibější hudba. "Pojď, pomohu ti..."
A sobě taky, myslel si přitom. Pomůžeme si navzájem. My...
A vtom se po něm ohnala.
Bez míření. Bez taktiky. (Bezradně?)
Brosnan se na okamžik zastavil. "Hej," vydechl. "Ty máš v sobě oheň, baby. Tedy fakt..."
Vedl ji dál.
Ke Cryperovu bytu, ve kterém se nacházel ten nejkrásnější zhýralecký pelech na celém poschodí. Jestli budou mít štěstí, mohl by být zrovna volný...
Další rána mrštila Bronanem proti zdi, kde se udeřil do zátylku, takže rázem viděl tisíc hvězdiček.
Zaklel a otřásl se jako mokrý pes. "K čertu... Mohla bys být trochu milejší...!"
Stála před ním a dezorientované se otáčela kolem své osy. Jako manekýna na jevišti, pomyslil si Brosnan okouzleně.
A usmířeně.
Této nádherné holce by odpustil úplně všechno. I tu trochu násilností, však to z ní nejpozději na Cryperově "hřišťátku" vyžene nebo aspoň svede do správných kolejí...
"Já jsem James... Můžeš mi říkat Jimmy. A ty?"
Chvíli si hladil hlavu a pak dívku opět energicky chytil. Třeba využít momentu překvapení. Další kroky se obešly bez ublížení na těle.
Rychle dirigoval nemluvnou neznámou do Cryperova bytu.
Zvuky z ložnice prozrazovaly, že tam je už někdo v plné práci.
Nevadí.
"Jimmy" nebyl prudérní.
On...
Zaraženě zůstal stát. Poprvé ho napadlo, že ta snová holka vedle něho pohybuje ústy, jako by mluvila. A přece nevydala ani hlásku.
Ta ubožačka je nejenže slepá, ale navíc i němá! Dost možná, že ani neslyší!
Tento postřeh jen Brosnana utvrdil v tom, že jedná jedině správně. Někdo se přece musí o tu bezbrannou bytost postarat. Potřebuje lásku a útěchu. Vždyť by se mohla i zabít, kdyby ji tak nechal dál klopýtat po schodech...
Brosnan byl hrdý na sebe a na své dobré srdce. A také na způsob, jak jí pohladil její plná ňadra, sešněrovaná v podivné, kůži podobné tkanině. Odpovídal úsilí, dát jí najevo, jak jsou jeho úmysly čisté...
Beng!
V tu chvíli mu ubalila další.
"To je nedorozumění," začal se Brosnan rozčilovat. "Já přece jenom chci..."
Včas ho však napadlo, že ho pravděpodobně stejně vůbec neslyší. A tak zmlkl. Jazykem si olízl krvácející rty. Zasáhla ho do nich kotníky sbalené pěsti, a to tak, že už pomalu ztrácel chuť, jak na předehru, tak i na další radovánky.
"Sakra," zaklel. "Takto ne! Jimmy se nemusí nikoho doprošovat. Venku čeká Conchita. Všechny venku čekají jen na mě! Dělej si, co -
Náhle se odmlčel. Nechápavě hleděl na tu sotva dvacetiletou krásku, jejíž rysy se najednou docela proměnily. Jakési temné světlo se rozžehlo v jejích zelených očích, byl to bezpochyby... chtíč!
Celé její tělo najednou promlouvalo naprosto odlišnou řečí.
Brosnan jí smířlivě vyšel krok vstříc, a také ona - jakkoli slepá, hluchá a němá - učinila krok k němu.
Bylo to, jako by ho i přes svoji slepotu - Brosnan se trošku usmál - větřila...
Potom se její obličej ocitl přímo před jeho a v tu chvíli uviděl, jak tuze se skutečně změnil. Nejen ta líbezná tvářička, její oči...
Ještě než stačil ustoupit, uchopily její ruce jeho paže. Pak mu slíbala krev ze rtů.

Lilith nečekaně udeřila vůně krve.
Přišlo to skoro současně s dotěrnými dotyky neviditelných, cizích rukou, jimiž se předtím nechala vyčkávavě vést!
Stále ještě nebyla schopna nic ani vidět, ani slyšet. Prázdnota, v níž se pohybovala, byla absolutní. Avšak čich a hmat jí fungovaly. Náměsíčně tápala za dobrou krví, poté, co se několikrát pokusila odrazit dotírání těch rukou bez těla.
"Kdo jsi?"
Avšak všechny pokusy o dorozumění zůstaly nevyslyšeny a bez odpovědi.
Nakonec se Lilith odhodlala riskovat. Její rty našly krev, která jako by se vznášela ve vzduchu ve výši jejího obličeje. Její rty - přitahovány magií Onoho elixíru života - jasně zaznamenaly spolu s rukama nahé mužské tělo, které mohlo

nabídnout mnohem víc než pár kapek své krve na ústech.

Odhodila jakékoli zábrany.

Je nutné užít každé příležitosti. Snad už taky z tohoto labyrintu prázdnoty nikdy nevyjde...

Vyrazila. Přitáhla neviditelného k sobě a téměř okamžitě reagovaly hormony jejího těla. S chtivostí jí narostly i horní špičáky. Opět v ní převážilo matčino dědictví...

Ten neviditelný chutnal bezvadně!

Jediné smysly, které dokázali wondjinové sídlící ve střešním bytě oklamat, byly tedy zrak a sluch. Zbytek fungoval normálně.

Nehloubala nad tím, proč je tomu tak. Brala to jako hotovou věc a podle toho se i chovala. Současně však na ni šplíchlo něco strachu, že toto "vymazání" skutečnosti se neomezí jen na tuto budovu, ba ani na celé město - snad se týká vůbec celé této planety...

Co když zůstane už navždy stižena slepotou a hluchotou?

Přestala pít.

Neviditelný muž se malátně sesunul k zemi. Lilith jej nechala.

Nedokázala odhadnout, kolik krve mu vzala. Avšak cítila se nasycena, osvěžena a doufala, že i tentokrát se stopy po jejím kousnutí zahojí právě tak bez problémů, jako u kteréhokoli viditelného dárce.

NEBEZPEČÍ!

Ucítila zlo.

Totéž zlo, jako na onom posvátném místě v Nielsen Parku nebo z oné rozbité stély v domě Fridayových.

Výbušně a nezadržitelně nad ní počínalo mít zlo vliv.

Zabij se! Zabij se! bušilo jí ve spáncích.

A ona poslechla...

Brosnan nevěřil svým očím. Trvalá euforie, která ho povznášela, náhle ztratila svou účinnost. Omámeně dřepěl na zemi a zíral skrze tu dlouhonohou krásku, která mu... ale co mu to vlastně udělala? Snad ho políbila tak, až mu nohy změkly jako pudink? Jenom políbila...?

Avšak ta otázka ztratila nadobro svůj význam, když vzápětí cosi skutečně nepochopitelného, skutečně OHROŽUJÍCÍHO sáhlo po této místnosti a po té fascinující neznámé!

A také po Brosnanovi!

Téměř se mu zastavilo srdce, když se počaly se stropu, spouštět černé provazy a nezadržitelně klesaly dolů jako jakási obrovská pavučina...

"Pozor!" vykřikl s přeskakujícím hlasem a obličejem zkřiveným hrůzou.

Že by přece jen slyšela?

Brosnan nedokázal poznat, jestli to bylo zapříčiněno jeho výkřikem, nebo jestli neznámá sama vycítila blížící se nebezpečí. Každopádně zavrátila hlavu prudce nazad a pak její ruce v obranném gestu vystřelily vzhůru.

Ne! chtěl vykřiknout. Radši zmiz! Zdrhni!

Nedokázal si vůbec představit, že by se proti tomu dalo bojovat. Ale jeho rty zůstávaly jako zapečetěné. Hrůza mu je slepila k sobě. A poznání, že ty špagáty, černé jako lékořice, ohrožují i jeho...

Ve chvíli - ještě než se stačila dotknout prsty oněch chapadlovitých útvarů - se prudce docela změnil výraz jejího žensky půvabného obličeje. Její lehce šikmé oči se zalily temnými pocity. Krásná tvář s mírně vysedlými lícními kostmi se proměnila v grimasu nepopsatelné rezignace, zatímco černá hříva vlasů jako by jen čekala, až se spojí se seshora švihajícími černými jazyky!

Brosnan cítil, jak mu narůstá knedlík v krku.

Jeho pohled stále ještě byl jako kouzlem připoután k neznámé ve vzrušujícím šněrovacím body, jež bylo sotva s to skrýt bujně překypující ženské tvary.

A pak se náhle vše změnilo.

Neznámá konečně zareagovala.

Nikoli však tak, jak by se dalo očekávat.

Brosnan nechápavě zíral.

Že se rozběhla a prchala, to bylo v pořádku. Avšak nikoli již to, že namísto ke dveřím se hnala přímo k velikému oknu!

Jakoby ochrnutý sledoval, jak zdánlivě bez námahy proletěla nerozbitným sklem, které pod prudkostí jejího nárazu jako křehké těsto povolilo a právě tak se rozdrolilo na tisíc drobných kousíčků.

Tělo ženy, provázené deštěm střepin, vylétlo dírou ven do sněhové vánice (Sněhové vánice?), na okamžik jako by nehybně strnulo ve vzduchu - a pak se volným pádem počalo řítit k zemi z výšky patnáctého patra!

Brosnanův výkřik zanikl dřív, nežli sklouzl ze rtů.

Brosnan chtěl vyskočit. Překonat vlastní slabost.

Seshora vstříc mu prýštily černé provazce, podobné chaluhám, vlnícím se v mořském proudu.

Brosnan zvedl ruce. Jeho prsty se zaťaly do vláken, jež však nenabízely žádnou oporu. Jež se, teplé i chladné, živé i mrtvé, ovíjely kolem jeho rukou, paží, kolem krku i trupu. Laskaly ho, škrtily a nakonec se zavrtaly do jeho odumírajícího svalstva jako nitky, na jakých se vodí loutky. Brosnan se křečovitě vztyčil, třikrát se šíleně á nelidsky zachechtal, dokud nebyl protažen skrz betonový strop...

Třesk!

Ze střepů se znovu vynořil svět.

Iluze nicoty byla nahrazena iluzí plnosti a bytí...!

Ještě v pádu pochopila Lilith, jak tenká je slupka reality - či snad toho, co člověk nebo upír subjektivně jako skutečnost vnímá.

Řítila se dolů, obklopena blesky ze špinavě hnědých mračen, které proměnily den v noc.

Její oči opět fungovaly. Avšak mlha, našeptávající, aby se zabila, stále ještě její vědomí držela ve své moci.

Skoro až příliš dlouho.

Zaburácel hrom.

Vír sněhových vloček, kterým se řítila, nemohl zbrzdit její pád.

Od místa, kde ji Marillionův mrakodrap vyplivl, to k zemi nebylo víc než padesát metrů.

Z toho už víc než čtyřicet měla Lilith za sebou, když ono puzení k sebezničení poněkud polevilo.

Dostatečně, aby si uvědomila že ve skutečnosti nechce zemřít.

Její potlačený pud sebezáchovy opět získal navrch. A přece už nestihla provést proměnu dostatečně včas, aby úplně zabránila nárazu na silnici. Když roztáhla kožená křídla, aby se jejich máváním pokusila zastavit pád chlupatého tělíčka, stačila už jen zbrzdit volný pád.

Ve své stále ještě nenavyklé netopýří podobě dopadla Lilith tvrdě do vlhké sněhové kaše a teprve po chvíli znovu nabyla vědomí.

Její mozek mezitím již sám instiktivně provedl zpětnou proměnu. Zdálo se, že si nikdo toho zvláštního zjevení, které se zřítilo z fasády a motalo se po chodníku, nevšiml. Okolí mrakodrapu bylo až podezřele bez života.

S tělem celým bolavým ležela Lilith ve studené vlhké kaši. Přízračné sněžení uprostřed australského léta narušovala stále ještě zuřící bouře, jíž sněhové vločky jako by vůbec nevadily, a z valících se mračen vystřelovala jeden žhavý blesk za druhým.

Lilith se opatrně zvedla.

Její pohled klouzal vzhůru po Marillionově mrakodrapu, na jehož strmě se tyčící fasádě marně hledala roztříštěné okno. Věžák vypadal stejně obyčejně jako všechny budovy v okolí. Střešní byt stavitelova dědice nebylo z tohoto úhlu vůbec vidět. Jen pás zeleně, lemující vrcholek.

Lilith nenáviděla toto zaplétání se do iluzí a halucinací. Dodneška ji tížilo dobrodružství v Himalájích mezi Nepálem a Indií. Nejen kvůli smrti Duncana a Himachala Pradeshe. Nýbrž také proto, že se tam setkala s mocí takové síly a nepochopitelnosti, že jí to už téměř připadlo jako sen, jak listovala v KNIZE, ve které byla zapsána historie lidstva i upírů od nejtemnějšího pravěku.

Dokud neshořela.

A skutečně shořela...?

Tížila ji také vzpomínka na Ushu, obyvatele sedmi vesnic a posly smrti.

Navzdory okolnímu chladu a sněhu Lilith necítila zimu.

A přesto se zachvěla, když si prsty přejela přes "šaty" , které byly živou bytostí. Symbiontem, jenž se od ní - dokud žije - nikdy neoddělí. Jenž už před ní měl mnoho "hostitelů" , naposledy Creannu, Lilithinu matku.

Na rozdíl od prvního dojmu se teď zdálo, že je stále ještě živ a že si ponechal i svoji schopnost nabývat libovolných forem. Jinak by ani nemohla provést proměnu v netopýra a zase zpět.

A přece i nyní cítila Lilith, že je v porovnání s dřívějškem skutečně ochromen. Jako by byl zajatcem toho, co do něho proniklo a také vnějškově jej proměnilo!

Lilithiny prsty pohlazením vyzkoušely povrch opět uzavřeného body. Byl drsnější než jindy. Popelavá barva již "dobyla" každý čtvereční centimetr jeho plochy. Vypadalo to, že se v něm totem ze Stormova krámku zcela rozpustil.

Tedy jako symbiont na symbiontu?

Lilith se zděsila jen té samotné představy.

Děsila se mnohého, co nedokázala změnit...

Potácivě se dala na pochod. Naprosto ztratila povědomí o čase. Bylo však zřejmé, že - navzdory obloze zatažené sněhovými mračny - je opět den.

Do Marillionova mrakodrapu vstoupila za soumraku. Od té chvíle uplynulo několik hodin.

Odhodlaně se vydala k nejbližšímu stanovišti taxíků a pomocí upírské hypnózy si zajistila jízdu zdarma na Market Street...

Tasmánské moře

"Něco máme na radaru, pane! Něco zatraceně rychlého. Tuším tak třicet uzlů minimálně..."

Hopemanův hlas zastihl Roye Polluxe nad stolem s mapou, kde kapitán pobřežní hlídky prováděl nautické výpočty kursu. Pollux, vděčný za každé vyrušení z únavné rutiny, přešel k Hopemanovu ovládacímu pultu, jehož zelené osvětlení dávalo seržantově tváři zabarvení, jako by Hopeman utrpěl otravu rybami. A neustále zachmuřený výraz jeho vychrtlé tváře tuto představu jen umocňoval.

Pollux zíral na vějířovité rameno, kroužící po obrazovce radaru ve směru hodinových ručiček a odhalující na zeleném pozadí temný bod. Tento bod se, jak už Hopeman zjistil, pohyboval extrémní rychlostí.

Druhá, podstatně klidnější skvrnka, představovala pobřežní člun LILLYPILLY, na kterém konali Pollux, Hopeman a dalších dvacet mužů posádky svoji službu.

Objekt se pohyboval od jihovýchodu na severozápad směrem k sydneyskému přístavu.

"Skutečně úžasné tempo," zamumlal Pollux. Obrátil se na radistu Harrisona a poručil: "Navažte kontakt! Zachovejte zdvořilost!"

Harrison se zeširoka zašklebil. Vypadalo to, že dosud za svou vysílačkou podřimoval, dokud Hopeman nenarušil noční pohodu.

Pollux si odpustil výtku. Na LILLYPILLY byli všichni jedna velká rodina. Ve vážných případech se vždycky dbalo na disciplínu. Ale tomu, že jde tentokrát o vážný případ, nevěřil v tuto chvíli ani kapitán. Stejně rutinně vydal i příkaz Porterovi, aby nabral kurs na setkání s neznámým plavidlem.

Třicet uzlů, to ani pro lehký člun nebylo nikterak zanedbatelné tempo. Avšak stále ještě zůstávalo dost času, aby se dalo i při podstatně nižší rychlosti zkřížit druhé lodi kurs. Netřeba žádných divokých obratů.

"Nikdo se nehlásí, pane!" zvolal Harrison po chvíli. Poškrábal se za uchem, kde už zčervenalé místo prozrazovalo, že jde o jeho oblíbené gesto, a posunul si sluchátka.

To je pěkný trouba, pomyslel si Pollux. Také ve své "rodině" měl oblíbence a neoblíbence. Harrison patřil k těm druhým.

"Určitě? Vyzkoušel jste všechny frekvence?"

"Všechny obvyklé."

"Tak zkuste ještě ty neobvyklé!"

Dnes byl Pollux jaksi alergický na ty jeho úšklebky. Také on se poškrabal. Na bradě. Slyšitelně zapraskalo čerstvé strniště, ačkoli se svědomitě holíval.

"Kolik času zbývá do setkání?" zeptal se Portera, jenž mezitím musel mít druhé plavidlo rovněž na své obrazovce.

"Tři minuty, pane."

Na Portera bylo spolehnutí. Byl pedant. Kdyby Pollux vyžadoval přesnost na vteřiny, jistě by se mu jí dostalo.

Kapitán LILLYPILLY si vzal dalekohled pro noční vidění a přistoupil až k přednímu sklu velitelského můstku.

Tři minuty znamenaly, že se musí člun každou chvíli objevit. Směr byl jasný.

Avšak neviděl žádnou loď. Ani osvětlenou, ani neosvětlenou...

Jestliže ten druhý člun nereaguje na žádný pokus o kontakt a má co skrývat, pak by už dávno změnil kurs. LILLYPILLY by musel objevit nejpozději po jejich radiovém volání.

"Portere?"

"Ani se nepokouší uhnout, pane!"

Pollux si olízl rty. Bezmyšlenkovitě si z nich slízl zbytek zaschlé kávy.

V tu chvíli něco uviděl. Nebyl to však žádný člun. Nebylo to vůbec žádné... plavidlo. "Všemocný Bože..."

"Pane?"

Roy Pollux se zapotácel. Na jazyku již necítil chuť černé kávy, nýbrž pachuť strachu.

Neexistovalo žádné jiné slovo, kterým by mohl označit zdroj náhlého výronu adrenalinu, jenž jeho mozek - ba i každý orgán jeho těla jako by ponořil do lázně kyseliny mravenčí.

Aniž by odtrhl dalekohled od očí, strnule pokynul Hopemanovi, ať jde k němu. "Vemte si dalekohled, rychle! Co vidíte?"

Hopeman lhostejně přistoupil k němu. Stále ještě stejně ospale a bez zájmu. Pollux na něho křikl, aby si pospíšil.

Hopeman cosi zavrčel.

Pak zasténal. "Pane Bože..."

V takových okamžicích bývají božstva často zvána na pomoc. A nikdo by tu teď nebyl potřebnější, než právě ona.

"Řekněte mi, co vidíte!"

Kapitánův rozkaz zněl ostře jako nůž.

"To... nemohu, pane. To..."

"Já vidím jakési postavy, které utíkají po vodě!" vyštěkl Pollux. "Chci od vás jen vědět, jestli blouznim!"

Hopeman zaúpěl ještě žalostněji, zatímco Porter s Harrisonem zašilhali směrem k nim, jako by neměli nejmenší pochyby o tom, že se zbláznili.

"Pane...," začal Porter.

"Vyhlašte poplach!" překřikl jej Pollux. Snažil se uchovat si zbytek chladného rozumu. Bylo však zjevné, jak málo mu ho zůstalo.

"Jsou dva," vydechl Hopeman, zatímco se na palubě rozječela siréna a katapultovala spáče z kajut.

Pollux přikývl a přitiskl si konec nočního dalekohledu ještě těsněji k oku. Necítil přitom bolest. Cítil jenom zvláštní otupělost jako někdo, kdo pochopil, že po čtyřicet let vedl špatný život. Život, v němž nebylo místa pro zázraky. Racionálně a pragmaticky vystupoval stupínek po stupínku na žebříček kariéry...

"Spojení se základnou!" křikl stísněně na Harrisona.

"Pane, jste si jistý...?"

Pollux pochopil.

Odtrhl dalekohled od očí a nejprve si zhluboka vydechl. Potom předal přístroj Harrisonovi a vystřídal ho u vysílačky. Ale zatímco ještě otáčel kolečkem ladění, aby zavolal na základnu, ochromila ho nesmyslnost této akce.

Ztuhl. Slyšel, jak mu krev hučí ve spáncích.

"Jak dlouho ještě...?"

Nemusel ani větu dokončit. Porter řekl: "Třicet sekund, pane. Zpomaluje to..."

To...

Porter stále ještě nic nechápal.

Pollux se těžce zvedl. Potácel se z velitelského stanoviště. Venku se ostatní členové posádky shromáždili pod lampou, osvětlující palubu. Mezi nimi se ozývalo znepokojené mručení. Ještě nikdy neviděli svého nadřízeného tak bledého. Kráčel k nim, jako by jim chtěl oznámit vypuknutí třetí světové války.

Ale neřekl vůbec nic.

Ani slovo.

LILLYPILLY nyní taky znatelně zpomalila.

Pollux sám vyšplhal ke světlometu. Tlustý sloup světla se zakousl do noci. Nejprve chvíli bloudil po vlnách. A pak...

Muži dole vykřikli.

Pollux už ze sebe nedokázal výkřik dostat, alespoň ne hlasitý. Řval uvnitř.

Bylo mu zima. Věděl, že se zbláznil, avšak nevěděl, co by měl proti tomu dělat. Bylo to tak... šílené.

Kužel světla vytrhl ze tmy dva lidi. Holohlavou, přesto však atraktivní ženu a zhruba stejně starého muže. Oba na sobě měli potrhané a ušpiněné bavlněné oblečení barvy khaki. A oba si běželi po vodě, jako by to byla závodní dráha...!

Polluxovi vyklouzla držadla světlometu z rukou, když ta krásná žena pohlédla směrem k němu a spatřila ho. Celou tu dobu ten neskutečný pár "běžel" těsně bok po boku, že se i na obrazovce radaru jevili jako jediný bod. A jako jediný člověk se chovali i nadále. Choreografie jejich pohybů byla dokonale synchronní.

Paprsek světla uhnul a postavy zmizely Polluxovi opět ve tmě.

Na palubě vypukl šílený zmatek. Všichni viděli to, co viděli. Ke kapitánovi doléhaly jejich bezradné výkřiky. Pár mužů vytáhlo z pouzder služební pistole.

Pollux se pokoušel opět zachytit ten podivný pár do světla.

Nepodařilo se mu to však. Oba běžci zmizeli.

Pollux vydechl tak nahlas, jako by chtěl přemoci osud. Je to jen halucinace. Jen...

Vtom se lodí rozlehl řev.

A pak ještě jednou...

Pollux rozeznal Harrisonův hluboký hlas. Pohledem šlehl po můstku.

Ozvaly se další výkřiky. Do toho první výstřely. Muži se tlačili ke schodům na můstek. Tam se najednou objevila Porterova postava. Šermoval pažemi. Také on v ruce držel pistoli. Možná že střílel právě on.

Za ním se vynořila druhá postava.

Hopeman?

Nebyl to Hopeman. Byl to - Polluxe v tu chvíli zamrazilo - ten chlap, který přišel po moři! Vyšel za Porterem a zabodl mu natažený ukazovák na centimetr hluboko do vazu.

Porter široce otevřel ústa. Ke kamarádům na palubě dolehlo jeho smrtelné chroptění. Potom mu z úst vytryskl proud krve a mrtvé tělo s očima zavrácenýma v sloup padlo na podlahu.

Tvář jeho vraha byla bez jakéhokoli výrazu.

Prázdně hleděl na muže před sebou, kteří se jako na povel náhle zarazili v běhu. Jeden z nich ztratil nervy a vystřelil. Kulka vletěla muži do prsou, pak udeřila do stěny můstku. Na oblečení se muži objevila znatelná díra.

Jinak však žádný účinek.

Polluxův názor na svět praskl nyní s konečnou platností jako mýdlová bublina. A každý další výstřel zbavoval veškeré jistoty i jeho muže.

Pak se objevila i holohlavá. Také ona měla šaty od krve. Řev z můstku utichl. Polluxe opět zamrazilo při pomyšlení, že by i on již byl mezi obětmi, kdyby zůstal na můstku.

Vzápětí však pochopil, že se obětí stane taky - tak jako tak.

Druhým to ještě nedošlo.

Druzí stále ještě vyprazdňovali zásobníky svých zbraní. Nesmyslně.

Pár sestupoval dolů po schodech.

Nezadržitelně...

Pollux se pokřižoval. Vytáhl taky pistoli a bezmocně přihlížel, jak je brutálně, přitom naprosto záhadně, zabíjen jeden jeho muž po druhém. V obličejích obětí se zračila bezmezná hrůza. Smrt nešetřila žádného. Toto umírání bylo...

Polluxovi chyběla další slova.

Přiložil si ústí pistole ke spánku a stiskl spoušť.

Potila krev - i když jenom v přeneseném slova smyslu.

Zelené kontaktní čočky na jejích normálně šedomodrých očích působily dojmem čerstvosti a pohotovosti, třebaže takovou už dávno nebyla.

Už celé hodiny dřepěla Beth MacKinseyová v umělém osvětlení archívu Sydney Morning Heraldu nad starými novinovými zprávami. Zajímala se o všechno, co mělo co do činění s onou budovou, ve které zmizeli vyhrožující proroci konce světa. A do které se Lilith na Bethinu žádost vypravila...

Vedle stožku novin měla rozevřený svůj notebook. Pořád si do něho dělala nějaké poznámky. Ruční scanner jí ulehčoval kopírování delších textů i přiložených obrázků.

Marillionův mrakodrap - nazvaný po jeho hlavním iniciátorovi, mezitím již zemřelém Ebenizeru Marillionovi - byl

postaven v roce 1965. Se svými dvaceti patry jen nepatrně čněl nad horizont přístavního města. Přesto nacházela Beth už ve fázi stavebního záměru budovy na začátku šedesátých let ve zpravodajství nápadně kritický podtón. Kolegu, který se tenkrát téměř výhradně sám potýkal s Marillionovým projektem, Beth neznala.

Hlavní záminkou kritiky, jak se zdálo, byly petice, podávané tehdy ještě naprosto bezprávnými domorodci, kteří se stavbě budovy snažili všemi prostředky zabránit.

Jak vyplývalo ze zpráv, konaly se dokonce rozsáhlé demonstrace, mnohé spojené s blokádou pozemku vsedě. Původní obyvatelé přijížděli ze všech koutů země, aby zabránili padnutí nejdůležitějšího posvátného místa v Sydney za oběť bagrům a sbíječkám.

Nakonec nebyly však ani ty nejintenzivnější snahy domorodců nic platné - jak dokazovala dnešní existence obytného věžáku. Marillionův mrakodrap byl vystavěn na posvátné půdě původních obyvatel a prastará svatyně byla obětována zájmům zisku...

Beth se narovnala na židli, dala si ruce v bok a protáhla se. Z dlouhého sezení ji bolela záda, avšak téměř si toho nevšímala.

Byla si jista, že se dostala na stopu něčeho, co má bezprostřední souvislost s aktuálním nebezpečím, po kterém jde Lilith.

Město se změnilo.

Změnilo se - řečeno velice umírněně - v blázinec!

Na tisíci místech hlavního města vzkypěly násilí a zběsilost. Kromě prudkého nárůstu kriminality a rozmarů počasí (Sníh v létě, kdo to kdy slyšel?) zneklidňovala také vystoupení "proroků" , předpovídajících konec světa.

Zvlášť od té doby, co Beth a Lilith - zbytek města o tom neměl nejmenší tušení - zjistily, že tito "proroci" nejsou jen nějací pomatení sektáři, nýbrž...

Ano, co vlastně?

Beth měla taky fotografie toho podivného páru, které pořídil Moskowitz na Walker Lane při jednom takovém "lapání duší" . (Možná, pomyslela si zděšeně, by se dal tento výraz chápat doslovněji, než by se zpočátku dalo jen tušit...)

Na snímcích oba "proroci" rozhodně nikterak neodpovídali své lidské podobě. Byly to spíš černé, jakoby skleněné loutky v životní velikosti!

Objektiv fotoaparátu se nedal oklamat!

Zatímco já ano, pomyslela si Beth dotčeně. Opřela se a pomocí tlačítka prolistovala ještě jednou všechno, co si dosud uložila do databanky svého počítače.

Na samém začátku se nacházely údaje z rešerše, kterou jí poskytl její zvláštní policejní informátor Phil Asgard. Pro Lilith si od něho vyžádala možnost nahlédnout do policejních akt z vyšetřování případu zmizelých obyvatel domu 229 na Paddington Street. Asgard reagoval obratem ruky. Materiál o pohřešovaných majitelích domu Jonathanu a Hillary Fridayových, který jí předal, by však pro ni měl pramalou cenu, kdyby tam nebyly i fotky Fridayových.

Tak se tedy Beth dozvěděla, že Fridayovi jsou identičtí s oběma "proroky" - či alespoň s jejich lidskými podobami, ve kterých se odvažovali mezi obyvatele města!

Beth viděla, jak s čerstvě naverbovanými "zájemci" o jejich ponurou propagandu odjeli do střešního bytu Marillionova mrakodrapu. Tam, kde Isaac Marillion, žijící dědic velkého jmění, provozoval svůj luxusní prostopášný život (citát z aktuálního vydání Sydney Morning Heraldu). Trudnomyslností zjevně nikdy netrpěl. Byl to typ slušně vyhlížejícího floutka, sen každé potenciální tchýně.

Co mohl ten mít s "proroky" společného, se nedalo z archívních materiálů zjistit.

Co s tím mám společného já, to taky ne...

Ta myšlenka Beth stále hryzala.

Celý ten čas. Od chvíle, kdy jí šéfredaktor Moe Marxx otloukl o hlavu její "zprávu" , kterou mu dodala o těch hlasatelích posledního soudu - aniž by si vzpomínala, že takový text vůbec napsala...!

Ze stylu bylo však nepochybně znát, že článek pochází z jejího pera. A to bylo špatné. To bylo trapné. Neboť nikoli bez důvodu označil Marxx tu slátaninu za reklamní text. Beth si nevzala pletichy těch šiřitelů paniky pod lupu, nýbrž více méně přesně papouškovala jejich slova...

Určitě nejsem pánem svých smyslů!

Vstala.

Tak rychle a prudce, že židle, na které seděla, za ní spadla na zem a vytrhla stařičkého archiváře z jeho podřimování.

"Ještě jeden balík?" zavolal na Beth.

Beth vděčně zavrtěla hlavou. Zaklapla svůj přenosný Macintosh a pokusila se telefonicky zastihnout Lilith v jejich společném bytě.

Poloviční upírka to však nezvedala.

Další starost se přidružila k těm mnoha, které už ovládaly Bethino myšlení. Jestliže není Lilith z Marillionova mrakodrapu stále ještě doma, dost možná, že vězí v pěkné kaši.

Bylo to dokonce velmi pravděpodobné.

Beth vytočila další číslo a zeptala se v redakci, kde je Moskowitz.

"Pořád ještě hlášen mezi nemocnými," řekli jí.

"To je dobře," zamumlala Beth záhadně.

Bylo na čase ověřit si jednu domněnku.

Moskowitz jí musí pomoci!

Medicína proti zlu
Otevřeno ve dne i v noci Maj. Esben Storm
Lilith ani na okamžik nepochybovala, že už zase podléhá nějaké halucinaci.
Při své poslední návštěvě - včera!
- vstoupila do tohoto Stormova ze spálených trosek věrně znovu povstalého krámku a nechala se unášet zdáním.
Avšak včera stála na ceduli jiná slova než dnes:
Artefakty snového času
Otevřeno dle dohody
Maj. Oodgeroo Noonuccal
Později, po vyzvednutí totemu a opuštění domku, zničeného Landruem, byla Lilith náhle konfrontována s faktem, že se přece jen zdržovala ve vypálené zřícenině.
Ani tento krámek není jistě skutečný.
"Možná," mumlala si, když bez váhání vstupovala do domku, "že ta hra na schovávanou jednou skončí. Už se zase zná ke svému bílému jménu..."
"Esben Storm" bylo přihlášením se ke kultuře bělochů, kteří původním obyvatelům - či vlastně přírodě - ukradli tuto zemi. Že to Storm, v řeči svého kmene zvaný Oodgeroo Noonuccal, nečinil ani z poctivého respektu, ani bez jisté dávky cynismu, bylo nasnadě.
Nebyl ničí přítel.
Ani Lilithin.
Proč se jejich osudy už skoro celé století neustále křížily, mělo jiné důvody. A snad hlavní z nich byl ten, že tento domorodec, jenž našel způsob, jak přemoci stáří, vycítil hned nebezpečí, které představoval dům na Paddington Street a jeho obyvatelé.
Lilithina matka Creanna a Lilithin otec Sean Lancaster proměnili tento dům před osmadevadesáti roky v nedobytnou pevnost. V ní Lilith v magickém spánku a opatrována sirotkem Marshou vyrůstala a jakýmsi nejasným způsobem byla připravována pro své poslání.
Poslání, které - soudě podle všeho, co se Lilith od svého předčasného probuzení dozvěděla - se dalo shrnout do jediného hesla:
Boj proti upírům!
Lilith se mezitím dozvěděla víc o narození a satanistickém křtu své matky. Po informacích, které získala ve Walesu, bylo obtížné předpokládat, že by se Creanna sama dobrovolně oddala boji proti vlastnímu národu, vládnoucímu vskrytu nad lidstvem. Mnohem víc to vypadalo, jako by byla zlodějkou Liliového kalichu využita, aby jednoho dne porodila Lilith...!
Po událostech ve Walesu již mohla Lilith sotva pochybovat, že také ona je využívána. Ve sklepení svého rodného domu se jí dostalo mlhavého příkazu. Zpočátku věřila, že od matky. Časem to však Lilith tipovala spíš na tajemnou neznámou, "sirnookou čarodějnici" . To ona byla zlodějkou krvavého kalichu, za kterým se už dvě stě šedesát sedm let štve Landru. A zřejmě nejednou Landru narazil během té dlouhé doby na stopu rudovlásky, jež byla také upírkou. Ukradla kalich a pomocí něho stvořila Creannu. A zničila celou vesnici. A později prováděla záhadné experimenty s jinými upíry.
A...
Kdo ví, co všechno ještě s kalichem natropila.
Od té krádeže se stopa kalichu definitivně ztratila.
Lilith se vrátila do Austrálie s prázdnýma rukama a vlivem událostí nenašla dosud žádnou příležitost promluvit si s Jeffem Warnerem. Jeho by se mohla zeptat, jaká síla chránila sice pozemek 333 na Paddington Street proti upírské přesile, avšak současně zapříčinila zvrácení místních wondjinů. V tutéž chvíli, kdy Lilith dům opustila, jako by se ona síla již nevázala na ni, nýbrž se počala uvolňovat.
Konečně, vzdychl jakýsi hlas. Konečně začínáš chápat...
Začala se točit na všechny strany, aniž by věděla, co vlastně hledá: "černý plamen" , říkající si Banguma, Esbena Storma v jeho původní podobě, nebo...
Lilith uviděla Stormovo astrální tělo - stejně jako naposledy tenkrát, když je napadl Landru a když ji DŮM chtěl opět přitáhnout k sobě.
Domorodec stále ještě bloudil po stezkách snového času...!
"Věčné je utrpení stínu," sklouzlo bezděky Lilith ze rtů.
Přízrak, vypadající jako by byl z jakési třpytivé tekutiny, držené neviditelnou silou pohromadě, se zkroutil.
- Jak pravdivé, zašeptal vnitřní hlas v Lilith. Také moje utrpení je věčné! Ale to není nic proti tomu, na čem SKUTEČNĚ záleží. Tys TAM byla. Tys to VIDĚLA.
Stormův přízrak se pohyboval v přítmí krámu, jenž byl kdysi plný památek a uměleckých výrobků domorodců.
Lilith ho mechanicky následovala.
"Zakazuji ti číst mi myšlenky!" řekla stroze. Třebaže pociťovala tragičnost situace, v níž se tento Esben Storm nachází, nemohla zapomenout, jak egoisticky sledoval své skryté cíle.
Zakazuj si! odpověděl lhostejně.

Lilith natáhla ruku a pokusila se přízraku dotknout.
Vyhnul se.
Vzápětí ukázala na své barevně pozměněné šaty. "To máš ty na svědomí?"
- Ne. ONI... "Oni?"
- Stvořitelé. Oni tě sem přivedli. Dali ti totem, ve kterém sídlí JEJICH síla.
"Tento ‚totem'... napadl můj symbiont!"
- Vidím.
"Tak si ho vezmi zpátky," žádala ostře.
- To nemohu. To mohou jen ONI. Lilith zahrozila zaťatými pěstmi.
"Tak jim to řekni!"
- Ztrácíme jen čas. Vzácný čas. Už teď je víc pozdě, než si i ONI mysleli. Sama už nemůžeš zakročit proti těm zvrhlým. Je jich už příliš mnoho a jsou příliš silní. Každou hodinou se katastrofa šíří víc a víc...
"Nikdy jsem nechtěla proti nim sama zakročit!" namítla Lilith. "Ta prokletá věc, kterou jsem tu nalezla, se pokoušela mě k tomu přinutit!"
Stormovo astrální tělo ustoupilo stranou a odkrylo pohled na jakousi polici.
Lilith vytřeštila oči.
Spatřila na ní ležet na dva tucty stejných "broží" . Kostěných totemů, jako byl ten, který si podmanil její symbiont.
"Co to má znamenat?" vyprskla.
- Potřebuješ pomoc ve svém boji. "Kdo ti řekl, že budu bojovat?"
- Tvé svědomí.
"Co ty víš o mém svědomí?"
- Zjevně víc než ty! Stále ještě věříš, že tě právě ten totem přinutil přiblížit se k sídlu zvrhlých?
Lilith zmateně zamrkala. "Co jiného?"
- Vědomí tvé VINY. Tvé svědomí již dávno poznalo, co jsem se ti pokoušel vysvětlit při našem prvním setkání: Dům v Paddington Street, TVOJE KOLÉBKA, vyvolal ten zvrácený proces! A poté, co se nemocí infikoval první wondjina, šířila se na ostatní již řetězovou reakcí! Musíme zabránit tomu, aby se to rozšířilo na všechny!
"Jak?" otázala se Lilith chladně.
- Tví služebníci musí pomoci! Překvapení vyrazilo Lilith dech.
Co věděl Esben Storm o události, jež podle Jeffa Warnera stojí bezprostředně před ní a kterou momentální problémy zcela zatlačily do pozadí jejího zájmu?
Za čtyři dny měla Lilith obdržet zprávu, která jí ukáže cestu k shromaždišti služebníků, aby tam byla konfrontována s "osvobozenými" ...
"Nemám žádné služebníky!" odsekla stroze. Nechci žádné otroky!
- To nejsou otroci. To jsou POMOCNÍCI.
Lilith vzdala pokusy se s ním dále přít, neboť stále ještě dokázal pronikat do jejích nejtajnějších myšlenek.
"Co ty o tom víš?"
- Jen co mi ONI řekli.
"A co mají oni s tím společného?"
- Vypůjčili si tvoje služebníky... "Vypůjčili?"
- A současně je dopravili na bezpečnější místo.
Lilith stále ještě přesně nechápala, co tím chce Storm říci. Přízrak ukázal za sebe.
- Ty totemy jsou určeny pro ně. Společně snad ještě dokážeme postavit zlu hráz. JEN společně!
Lilith nedůvěřivě zavrtěla hlavou. "Pokud se jedná jen o dostatečný počet ‚broží', mohu je sbalit všechny do uzlíku a -
- Nejedná se jen o brože. Jedná se o tebe. A o služebníky, z nichž každý v sobě nese něco z energie, která zapříčiňuje zvrácenost! Ty víš přece, že s ohněm lze bojovat jen jiným ohněm...
"Pokud je příznivý vítr!"
- Pokud je příznivý vítr... Vezmi si nyní ty totemy. Vyrazíme!
"Kam?"
- Na nové shromaždiště služebníků. Dosud nenakažení wondjinové je postavili pod ochranu jistého stromu, ve kterém sídlí. Tam čekají na setkání s námi.
"S námi?"
Stormova duše umlkla.

Moskowitz přišel Beth otevřít v žertovně proužkovaném pyžamu. Ve tváři už ale nebyl tak voskový jako včera.
V očích se mu netřpytila už horečka, nýbrž výraz překvapení. "Jestli si, Macbeth, chcete uchovat své mládí - radši se mi vyhýbejte! Jakkoli milá může být taková návštěva nejdražší kolegyně u nemocného... Zahráváte si se svým zdravím, děťátko!"
"Macbeth" se kolem něho prodrala do jeho "jeskyně" .
"Za prvé," řekla, "nejsem pro vás žádné děťátko. A za druhé toto není návštěva u umírajícího ... Máte chřipku, Mosku! Jenom chřipku. A možná ještě špatného lékaře..."
Věděla, že svými slovy žene vodu přímo na jeho mlýn. Avšak on nevěděl, že ona to ví.

"Ten zatracený mastičkář!" zanadával bez okolků. Pak zavřel dveře a šel za Beth do obývacího pokoje. Nos měl jako klaunskou gumovou bambuli. Moskowitz byl však spíš k pláči než k smíchu. "Nechápu to," odfrkl. "Horečku nemám. Ale nos mi natéká jako zahradní koupaliště. A moje hlava -"

"Dost možná," přerušila ho Beth, "že se tomu trochu příliš poddáváte a taky jste asi tak trochu hypochondr, ne?"

Plácl sebou do křesla. Na stole před ním ležely v řadě inhalační přístroj, lékařské knížky a celá hromada krabiček s léky. Se vzdychnutím zavrtěl hlavou a dál skuhral: "Trpím. Oznámil jsem do redakce, že se mnou v příštích dnech nemohou počítat. Můj skvělý přítel Al z oddělení inzerce se tu prý brzy zastaví, abychom mohli sestavit stylové úmrtní oznámení. Slíbil, že mi udělá cenu..."

Beth se ironicky zašklebila.

Moskowitz taky. Pak však zvážněl a řekl: "Ta poslední serie snímků se prostě vypařila. Mám dokonalé okno... Moe mi už umyl hlavu. Telefonicky..."

Beth, jež o tom věděla víc než on, řekla jen: "To znám. Mohla bych se ještě jednou podívat na ty vaše léky?"

"Už jsem vás nakazil?"

"Vy ne..."

Moskowitz pokrčil rameny a ukázal na hromádku krabiček. "Nabídněte si!"

"Které pilulky jste měl tenkrát v sobě, když jsme byli spolu na Walker Lane?" otázala se. "Vzpomínáte si ještě?"

Moskowitz přikývl a bez zaváhání zaťukal na malou zelenou krabičku. Byla ještě z poloviny plná. Beth si přečetla, co je na obalu. Zvláště údaje o kontraindikacích a vedlejších účincích. Nakonec vytáhla z kapsy bloček a tužku a jméno léku si zapsala.

Moskowitz ji nechal zkoumat, ale pak řekl: "Vlastně je už nepotřebuji. Už tu věc neberu. Přesedlal jsem. Ta eukalyptová pachuť zabijí všechny chuťové nervy. Můžete jíst, co chcete, všechno chutná stejně... Klidně si je vemte."

"Děkuji." Beth se zvedla, pak vytáhla z kabelky krabičku velkou asi jako od pralinek a položila ji vedle hromady léků. "Pro život po abstinenci," pokrčila rameny. "Já vím, že by se narkomanovi droga neměla dávat - ale bez doutníku vy prostě nejste ten Mosk, kterého znám a který mi přirostl k srdci..."

Do svého bytu dorazila Beth právě v poledne.

Jak čekala-či jak se obávala-Lilith tu nebyla. Nenašla ani žádnou zprávu, která by dokazovala, že byla doma mezitím.

Beth proto nemeškala a okamžitě odjela svým minivozem k Marillionově mrakodrapu do Druit Street.

Tam se jí naskytl úžasný pohled.

Už chaotické poměry, panující v ulici, ji přiměly "nadivoko" zaparkovat vůz daleko od cíle své cesty. Levý i pravý pruh vozovky byly docela zaplněné. Tu a tam někteří výtečníci dávali dokonce najevo dosti podivné představy o tom, jak se parkuje. Mnohá osiřelá auta prostě stála napříč přes ulici a blokovala provoz.

Beth pozorovala vrcholnou konjunkturu odtahové služby. Oproti tomu policisty nebo hlídkový vůz neviděla nikde.

Toto vše se dělo už hodný kus od Marillionova mrakodrapu.

Beth musela asi ještě sto metrů projít pěšky.

Nebyla jediná, kdo směřoval k této výškové stavbě. Různě veliké skupinky se jako procesí táhly stejným směrem.

Ten pohled působil na Beth dojmem více než skličujícím. Podivné mlčení lidí, kteří ji míjeli, dávalo předpokládat, že jsou všichni pod cizím vlivem.

Pod vlivem "proroků" ?

To již jejich "misijní" činnost nabyla takových rozměrů?

Beth sama se cítila být ve své vůli naprosto volná.

Zatím.

Ale čím blíž přicházela k obrovskému věžáku, tím úzkostněji sledovala sebe sama.

Když pak krátce před vchodem oslovila jakýsi mladý pár, jdoucí ruku v ruce, narostla v ní takřka nezvládnutelně touha nahlas křičet varování.

Avšak ovládla se, i když si dál musela klást otázku, jestli má ty dva jen tak nechat vstoupit do jámy lvové.

"Taky jdete k někomu na návštěvu?" zeptala se jemné tmavovlasé ženy.

Musela však svoji otázku opakovat, než ji vůbec vzala oslovená na vědomí.

"Apokalypsa nás pohltí! Nebe potemní nad městem. Vítr strašlivé síly přijde, bičující déšť dopadne a spláchne naše bezcenné životy...!"

Beth pocítila, jak se jí hrdlo stáhlo křečí a jak ji píchlo u srdce.

Toto poselství, pronesené s naprostou lhostejností, už znala.

Doslova to samé slyšela na Walker Lane. Jen se jí to tak hluboce nezarylo do paměti jako této politováníhodné ženě.

Beth spontánně zahradila mladému páru cestu.

"Nechoďte dál!" pravila důrazně. "Nesmíte -"

Pár nezastavil. Ani nezvolnil krok.

Beth sama ustoupila stranou, dřív než do ní narazili. S hořkostí hleděla za nimi, jak se i nadále drží za ruce.

Ač nerada, následovala je do haly. Naprosto cílevědomě si vybrali prostřední ze tří výtahů a nehnutě čekali. Mlčky.

Když výtah přijel a kabina se otevřela, opět se Beth zmocnil drtivý pocit, že snad něco musí, ale současně nemůže udělat...

Dveře výtahu se zavřely. Kabina se rozjela nahoru a na světelné desce se rozblikala světýlka, označující poschodí.

Za Beth se již objevili noví příchozí. Nikdo si nevšímal blonďaté reportérky. Nikdo ani nevyzkoušel Výtahy nalevo a napravo.

Jenom ten prostřední.

Bez zastávky vyjel až nahoru ke střešnímu bytu, na několik vteřin zůstal stát a pak se zase vrátil nazpět do přízemí.

Když se dveře znovu rozevřely, byla kabina prázdná.

Další návštěvníci nastoupili.

Beth necítila jen mrazení, doslova drkotala zuby. Najednou si byla absolutně jistá, že s nikým z těch, kdo nastoupí do tohoto výtahu, se už nikdy víckrát neuvidí...

Použila ho také Lilith?

Snad proto o sobě nedala Vůbec vědět?

Avšak ještě jedno zjištění zvyšovalo Bethinu nejistotu. Všimla si toho už předtím, ale ignorovala to. Když se nyní kabina opět zastavila v nejvyšším patře, zachvěla se náhle podlaha podivnými vibracemi, které jako by jí stoupaly ze země až do mozku...

Co se to vlastně tam nahoře děje?

A opět vstoupili do haly noví lidé.

A celá hra se znovu opakovala.

Mlčky, jako omámemí, očekávali příjezd výtahu...

Beth se obrátila. S husí kůží po celém těle vyběhla z budovy a spěchala k nejbližší telefonní budce.

Odtud zavolala na policii.

Vymyslela si nějakou přestřelku, kterou zaslechla ze střešního bytu Marillionova mrakodrapu v nižším patře... a zavěsila.

Potom se vrátila zpět k výškové budově a čekala. O patnáct minut později narazil hlídkový vůz na chaos dopravní zácpy. Dva policisté vyskočili a zamířili k budově.

Beth zůstala venku a přes skleněné dveře se dívala, jak policisté stiskli přivolávací knoflíky všech výtahů.

Avšak přijel pouze prostřední. Nastoupili do něho a zmizeli Beth z dohledu.

Vešla zpátky do haly a sledovala opět stejný obrázek: Zastavení u střešního bytu, přivolání výtahu novými příchozími, kteří opět nastoupí do prázdného výtahu a rovněž vyjedou nahoru...

Beth čekala tři čtvrtě hodiny, mezitím přicházeli stále další a další lidé, avšak nikdo se seshora nevrátil. Ani ti dva policisté ne.

Beth otevřela dveře, na kterých bylo napsáno Schodiště. A schody ležely před ní, ponořeny do tmy. Nebylo zde žádné okno a osvětlení nefungovalo.

Beth věděla, že by potmě nevyšla nahoru za nic na světě.

Ani za všechny peníze světa.

Ještě jednou se vrátila ke svému autu. Situace se tu o nic nezlepšila. Místo každého odtaženého auta se objevilo okamžitě další. Zvláštní bylo jen to, že se policisté sice již mezitím začali zmatkem zabývat, avšak žádného z lidí, kteří tu odstavili své vozy, nenásledovali k Marillionově mrakodrapu.

Omezili se jen na přidělávání "botiček" .

Beth nad tím zavrtěla hlavou a pak si vytáhla z kufru auta baterku. S ní - a také s patřičně mizerným pocitem v oblasti žaludku - se vrátila zpátky k výškové budově.

Zvenčí, jak se i nyní přesvědčila, nebylo na ní nic nápadného. Nanejvýš věnec zeleně na střeše vypadal dnes trochu povadleji než při její včerejší návštěvě. Ale to mohlo být taky tím zvláštním pološerem, které způsobovala mračna, šířící se nad městem...

Sníh roztál, teplota vyletěla nahoru. Stejně rychle, jako předtím klesla. Lidé se srdečními vadami musejí tyto rozmary počasí vnímat jako rány pěstí do žaludku.

Beth naštěstí žádnými takovými potížemi netrpěla.

Rozsvítila baterku a vstoupila na schody.

Dveře se za ní samy zavřely.

Na okamžik zůstala reportérka stát sama uprostřed tmy, kterou světlo její baterky sice narušovalo, avšak nikterak neodstranilo.

Beth nemyslela jen na Lilith, nýbrž i mnoho dalších, kteří byli domovním výtahem vyvlečeni až úplně nahoru.

Až do nejvyšší části budovy.

Co se tam děje?

Žádné přijatelné vysvětlení ji nenapadalo.

Rozhodně ne po tom, co odhalily Moskowitzovy fotografie...

Beth stoupala po schodech vzhůru.

Ostrov Tasmánie, Mount Reid

Les, jenž už lesem nebyl, přijal lidi.

Tucty mlčenlivých osob, které přišly v poledním žáru, aniž by se při výstupu zpotily anebo nějak jinak daly najevo námahu.

Lidé přišli bez zavazadel a usadili se pod větvemi pravěkého stromu, který je zavolal.

Wondjina, který v něm sídlil, je zavolal a také je sem přivedl. Z pověření oněch stvořitelských bytostí, které ještě -

nezachváceny šílenstvím - vzdorovaly novému stvoření.
Avšak od té doby, co je strom k sobě přivolal, se také s ním něco stalo. Přišel "skleněný" ...
Příchozí ovšem nic netušili.
Přišli s důvěrou.
S bezmeznou důvěrou.
Opět se setkávali po cestě s pomocí.
Opět je cesta ze Sydney k pobřeží ostrova nestála víc než zdvořilou prosbu...
Usadili se na půdě "lesa" a čekali na další. Třebaže stále ještě nevěděli, co se od nich očekává.
Byli trpěliví.
Nekonečně trpěliví.
Dokud se k nim holé, uschlé větve nenaklonily, aby je přivítaly...

Marillionův mrakodrap, Sydney
Stoupání po schodech bylo namáhavé. Beth pociťovala únavu ve svalech dlouho před dosažením cíle. Tu a tam zaslechla za zdí zvuk jedoucího výtahu. Pokaždé ji přitom píchlo u srdce, když pomyslela na nejistý osud lidí, kteří ve výtahu jedou.
Na úrovni desátého patra si dala pauzu na odpočinek. Nohy se jí už třásly nadměrnou únavou a srdce jako by jí bušilo až v krku. Jako vždy, když si uvědomila svoji nedostatečnou kondici, si předsevzala, že s tím musí co nejdřív něco udělat. Ale stejně i tentokrát zůstane jen u předsevzetí.
Dříve než po několika minutách vyrazila k dalšímu stoupání, nahlédla do chodby.
Byla prázdná a opuštěná.
Vládlo tu mrtvé ticho.
Beth se opět vydala po schodech nahoru. Od nynějška již krátce odpočívala v každém poschodí.
Na úrovni patnáctého patra zaslechla za zavřenými dveřmi vzdychání a obscénní výkřiky. Vzbudilo to její zvědavost, ale opanovala se.
O poschodí výš ji přivítal útok, kterého se naprosto nenadála. Zatímco se zády opírala o zeď a zhluboka oddechovala, rozletěly se dveře a jakýsi muž se přiřítil k ní.
Byl asi stejně vysoký jako ona, avšak rozhodně povážlivě silnější.
"Hej!" zajásal. "Tebe ještě neznám!"
Napravo i nalevo od Beth se opřely o zeď dvě sevřené pěsti. Obličej se přiblížil až k Beth.
Nevypadal - kromě zaschlé krve ve tváři - nijak špatně.
Beth občas koketovala se sympatickými muži, aniž by však kdy měla jen nejmenší chuť zajít o něco dál.
Tento chlap však nebyl nikterak sympatický, takže ani flirt nepřicházel v úvahu. Ale ani on sám neměl zřejmě na něco takového pomyšlení. Jeho ambice byly zjevně mnohem prostější: začal se rovnou dobývat k jejímu spodnímu prádlu!
"Pracky pryč!"
Beth to zkusila nejprve po dobrém.
Nedokázal to ocenit. Jeho hrabivé ruce se vrhly s něžností veterináře na její malá pevná ňadra. Klouzaly níž až k bokům, k dokonalému oblouku jejího zadečku...
Varovala ho.
Jednou.
Druhé varování by bylo nadbytečné.
Beth zvedla koleno - stejně málo ohleduplně a citlivě, jako ji on hladil svými tlapami.
Zařval a zlomil se v pase. Beth proklouzla hbitě kolem něho, takže ji tento jeho reflex nezasáhl. Takže jeho hlava narazila jen na lhostejnou zeď.
Se zasténáním se svalil na zem.
Beth nečekala na jeho zotavení. S novým elánem se rozběhla znovu nahoru po schodech. Očekávala, že brzy zaslechne kroky pronásledovatele. Ale zřejmě mu - třebaže trochu opožděně - došlo, že o něho není zájem.
V sedmnáctém patře náhle pocítila Beth omámenost, která neměla naprosto nic společného s obtížemi výstupu.
Zareagovala, jak si už na začátku předsevzala. Volnou rukou zajela do kapsičky saka a vzala si tři bílé pilulky, které dostala od Moskowitze. Spolkla je bez vody, jen s vlastními slinami.
Téměř ani nestačila sledovat, jak putují jícnem do žaludku, a již si uvědomovala, jaké riziko podstupuje. Zahrávat si s léky je vždycky riziko.
Beth čekala pět minut. Právě tolik času potřebuje prášek z Moskowitzovy jedové kuchyně na to, aby začal působit.
Po uplynutí této lhůty se pomalu vydala dál.
Pak si všimla na dveřích namalované osmnáctky. Kužel světla z její baterky sklouzl dál.
Beth se na chvíli zastavila a pak se vydala k poslednímu patru pod střešním bytem.
Paprsek světla jako holý prst klouzal po schodech...
... a najednou se ztratil.
Zničehonic.
Jako by jej uťal!
Ne, lampa nezhasla, to jen její světlo o pár kroků výš najednou prudce končilo!
Beth strnula. Jako by po ní sáhla ledová ruka. Kuráž jí nikdy nescházela, jenže toto...

Stěží se udržela, aby se neotočila na podpatku a nedala se na útěk zpět.

Bylo to příšerné, bylo to děsivé. Deset schodů nad ní schodiště prostě končilo!

Všechno tam končilo!

Ne, opravila se v duchu Beth. Všechno ne... NĚCO i v té černi existuje. Něco se v ní pohybuje jako dítě v matčině břiše. Ta kompaktní, inkoustová čerň se tu a tam vyboulila. Toužebně k ní natahovala malou ručku, pokrytou boláky a téměř něžně kynula Beth.

Pojď, vábila ručka. Pojď ke mně. AŤ tě mohu...

Vtom se Beth podařilo setřást její kouzlo. Sáhla si na krk. Sledovala, jak jí lék pomalu proniká do krevního oběhu.

Pomůže to?

Pomohlo právě to Moskowitzovi nenechat se ovlivnit proroky konce světa?

Beth neměla naprosto žádnou jistotu, že fotografa tenkrát na Walker Lane skutečně chránily před nežádoucími vlivy jeho prášky proti chřipce. Avšak protože Lilith ho naprosto bez problému zhypnotizovala, dalo se usuzovat, že přirozenou imunitu vůči ovlivnění nemá...

Opatrně postoupila o krok výš.

Jeden, dva kroky.

Bezděky se přikrčila, neboť cítila, že není radno přibližovat se k té nadpřirozené temnotě příliš blízko, neřkuli se jí snad dokonce dotknout.

Znovu a znovu přejížděla kuželem světla po ploše, kde schodiště mezi osmnáctým a devatenáctým schodem prudce končilo. Kde normalita ústila v onen špalek živoucí temnoty.

Jestli se toto zmocnilo Lilith, pomyslila si Beth s úděsem, už ji nikdy neuvidím! Nikdy víc... Pak byla pohlcena tím nebezpečím, před kterým ji varoval Banguma! Ale JÁ nechci zemřít! Já - Ručka jí nedovolila myšlenku dokončit.

Ta ručka jí svou líbeznou gestikulací mátla rozum. Svým vábením a obezřelým kýváním...

Musím pryč odtud.

Měla však pocit, jako by vrostla do země.

Musím - pryč!

Když se vydala nazpět, dala ručka najevo své zklamání. A svoji nelibost. Ztuhla uprostřed pohybu.

Beth dál ustupovala.

Měla přitom pocit, jakoby jí někdo uvázal ke kotníkům centová závaží. Avšak vzdalovala se od té černočerné živé plochy víc a víc.

Ručka se sevřela v pěst. Zatřásla se v absurdním hrozícím gestu, které však nepůsobilo nikterak komicky. Beth měla na okamžik pocit, jako by se jí kolem srdce sevřela neviditelná pěst. Cítila, jak jí je nemilosrdně drtí.

Pak se prsty propletly. Obscénní gesto bylo určeno Beth. Palec zaklíněný mezi prostředníček a ukazováček...

Také toto bylo absurdní: bytost snového času, wondjina, vyjadřující pohrdání tím nejprimitivnějším lidským způsobem.

Beth klopýtla.

Na poslední chvíli udržela rovnováhu, aby nespadla. Volnou rukou se zachytila zdi a tím náhlým leknutím se okamžitě vzpamatovala. Když se znovu napřímila, obrátila se k ručce zády, naprosto ji pustila z dohledu a zabočila za roh.

Prudce se rozběhla dolů.

Světlo baterky už zase bylo normální.

Když probíhala kolem namalované patnáctky, na okamžik zaváhala. Ne ze strachu před novým útokem, nýbrž...

Sama nad sebou se zděsila.

Nad svými spády.

Neboť na okamžik zatoužila, aby tu zase narazila na toho dotěrného otrapu. Na okamžik se jí v myšlenkách uhnízdila zvířecí touha rozdat si to s ním. Strhat mu šaty z těla. Zabořit mu prsty do chlupaté hrudi. Zavést si jeho ztopořený úd do klína...

Jako štvaná fúriemi utíkala dál.

Patro za patrem.

Skoro bez dechu se dostala konečně do přízemí. Rozrazila dveře a vynořila se na denní světlo.

Přivítal ji známý obrázek.

Lidé před výtahem.

Lidé, kteří nevěnovali Beth nejmenší pozornost. Kteří zírali na dveře jako hypnotizováni a čekali, až se otevřou.

Nemuseli čekat dlouho.

Výtah přijel.

"Ne!" vykřikla Beth přiškrceně. "Ne! Neblázněte! Nechoďte -"

Téměř se rozběhla k lidem, avšak na místě se zarazila, když se k ní otočil jakýsi pár. A nebylo to jenom tím, jak podivně vypadali.

Oba dva, štíhlý, urostlý muž a dohola ostříhaná mladá žena, měli na sobě roztrhané khaki oblečení, jako by se právě vraceli z nějaké expedice. Látka na jejich oblečení byla na mnoha místech temná od krve, a přece na nich nebylo patrno žádné zranění.

Avšak nejpříšernější byly jejich oči.

Nebylo v nich vůbec vidět duhovky. Černé čočky téměř úplně vyplňovaly oční bulvy. A pohled těchto očí byl tak nekonečně zlý, že se Beth leknutím otřásla.

Pak všichni lidé bez zábran nastoupili do výtahu. Dveře se zavřely a výtah se rozjel.

Beth jako hypnotizovaná sledovala stoupající světýlko.

Nahoru do střešního bytu, pomyslila si přemožena pocitem viny i bezmoci.
Nejprve nechápala, proč výtah tentokrát zastavil už v devatenáctém patře.
Potom pochopila.
Ta čerň putuje... Plíží se seshora dolů. Střešní přístavbu má už plně ve své moci a nyní se rozlézá i do nižších pater...
Co to všechno může znamenat, mohla jenom tušit.
To, že nikdo, kdo použije výtahu, se nevrátí, dávalo tušit nejhorší.
Beth se sevřelo hrdlo, když si pomyslela, že všichni ti lidé, kteří vyjeli nahoru, se hnali vstříc jasné záhubě. Že se ponořili přímo do té démonické černi, před kterou ona uprchla...
Musela zabránit tomu, aby nadále narůstal počet obětí...!
Ale jak?
Zatímco nejistým krokem vycházela z Marillionova mrakodrapu, napadlo jí náhle, že toto jméno už vlastně té budově ani nepřísluší.
Neboť sotva ještě byl v této gigantické pasti na lidi nějaký Isaac Marillion...!

Letiště Sydney
Lachlan Macquarie prováděl technickou kontrolu své helikoptéry svědomitě. Taková starostlivost je nezbytná, jestliže na perfektním fungování i toho nejmenšího kolečka závisí přežití.
Lachlan Macquarie provozoval kurýrní službu skoro pět let. Za tu dobu podmínky pro samostatné podnikání značně přitvrdily kvůli konkurenci, za kterou stál většinou podstatně větší aparát a podstatně mocnější financiér.
Macquarie za ta léta nezbohatl. Byl v podstatě rád, když mohl uhradit svou měsíční hypotéční splátku a všechny nezbytné letištní poplatky. A že se Esther před třemi měsíci sbalila a opustila ho, to mu taky pozvedlo náladu jen nepatrně. O.K., to byl jenom žert. Cítil to jako absolutní podraz, že teď musel být po večerech ve svém bytě sám. Většinou za tmy odcházel a za tmy se vracel domů. Kromě ledničky a televizoru tam na něho už nikdo nečekal. Měl sice telefon, ale kromě obchodních partnerů mu nikdo nevolal.
Tolik ohledně přátel.
Ti taky zmizeli spolu s Esther...
Macquarie věděl, že je nuzák. Měl sice trošku náběh k tloustnutí, avšak přesto vypadal na svých třiačtyřicet docela obstojně. A přece coby workaholik bude těžko hledat náhradu za Esther.
Zase Esther, zatraceně!
Dávno už má jiného! Macquarie se jí párkrát pokoušel zavolat na číslo, které mu nechala. Ale pokaždé to zvedl nějaký chlap. Raději vždycky hned zavěsil, než aby tomu hajzlovi vysvětloval, že chce mluvit se svojí vlastní ženou.
Zatím ještě jeho žena, i když to už děláš jiným...
Macquarie praštil pěstí do vysílačky.
Hank, který měl noční službu na věži, se ohlásil: "Tuk, ťuk! Dále!"
Byl to vtipálek.
Nebo si aspoň myslel, že jím je.
"Blbec!"
Macquarie vypnul vysílačku a chtěl se zase věnovat své práci. Zítra musí časně zrána dopravit zásilku ze Sydney do Balliny, jižně od Surfers Paradise. Na štěstí pro něho a další kurýry existují stále ještě tyto důležité dokumenty, které se nemůžou nechat faxu na jednom konci sežrat a na druhém vyplivnout.
Macquarieova Thin Lizzy byla již s plnou nádrží připravena. Musel už jenom -
Ťuk, ťuk...
"Blb -" Macquarie si přece vzpomínal, že vysílačku vypnul. Takže to Hank nemůže být.
Když se zaklepání opakovalo, podíval se nalevo a nevěřil svým očím.
Najednou měl ústa plná slin. Ani netušil, že jich má tolik...
"To je sen."
Otevřel okýnko.
"Ahoj," řekl sen.
"Ahoj," opakoval vyjeveně.
"Mám důležité poslání."
Macquarie vyčkávavě mlčel. Věděl, že po této větě budou následovat další. Jeho pohled se topil v zelených očích.
Ještě nikdy takové neviděl.
Ani takovou ženu.
Škoda, že bude muset odřeknout.
Nekonečná škoda...

Lilith si olízla zbytek krve z koutku úst. "Jak dlouho poletíme Lachlane?"
"Dobrou hodinu."
Lilith se podívala přes zasklenou kabinu dolů na Pacifik, jehož pohyby byly potmě docela jiné než ve dne. Lilith bez námahy vnímala i to, na co lidé potřebují vysoce citlivé přístroje. Viděla vlny oceánu i v noci. A věděla i o zvláštní síle

přílivu a odlivu, které nejenže hýbají s mořem, nýbrž mají také vliv na každou živou bytost...

Vzdálenost do Tasmánie byla příliš veliká, než aby ji Lilith dokázala překonat na svých netopýřích křídlech. Navíc by měla problémy, jak s sebou vzít "brože" ze Stormova krámku.

Storm...

Byl u ní. Neviditelný, a přece nebylo možné ho ignorovat. Seděl pilotovi doslova za krkem a spolu s Lilithinou magickou podporou mu sugeroval trasu letu.

Symbiont stále ještě zarytě mlčel. Ačkoli byla hlášená frontální porucha, probíhal dosud let bez problémů.

Lilith zavřela oči.

Představovala si, jak asi proběhne její setkání s tou osudem jí přisouzenou smečkou služebníků.

Fantazie jí k tomu nedostačovala. Jistý důkaz toho, jak málo ji těšilo pomyšlení na "otroky" ...

"Býváte často tak sám, Lachlane?" zeptala se, aniž by zvedla víčka.

"Velmi často," odpověděl bez zájmu.

Lilith přikývla, jako by považovala za samozřejmé, že je v podstatě každý odkázán jen sám na sebe.

"Vyprávějte něco." Požádala ho, aniž by se pokusila přimět ho k tomu hypnotizérskou uzdou, na které ho držela. "To je jedno, co."

Stormova éterická přítomnost ji nerušila. Dá se zvyknout i na horší věci.

"Teď máme čtvrtý rok el ninjo," řekl pilot.

"Co je to - el ninjo?"

"Klimatický jev," vysvětloval monotónním hlasem. "Povrchová teplota oceánu okolo Austrálie v posledních čtyřech letech permanentně stoupala. Zvýšené vypařování vede ke zvýšené oblačnosti. Proto dochází ve velkém měřítku k záplavám, ba skutečným potopám. Tyto a současně s nimi i dlouhodobá sucha a požáry v jiných regionech, vytvářejí ‚smrtící trio', které postihovalo tento kontinent vždy - ale nikdy ještě ne v takové míře, a to rok co rok. Člověk by řekl, že..."

"To stačí," umlčela ho Lilith. "Děkuji."

Nechtěla už zase poslouchat o katastrofách, změnách klimatu a jiných předzvěstech hrozící apokalypsy.

Na chvíli se jí skutečně podařilo trošku si zdřímnout. Potom úkosem pohlédla na ten neskutečný přízrak, jenž se stal ze Storma.

"Stále jsi mi ještě nevyprávěl, Esbene Storme, proč ses mi prve zjevil v té maškarádě jako černý plamen!"

Stormova reakce téměř způsobila zřícení vrtulníku.

Nadmul se, na chvíli ztratil své lidské obrysy a okamžik se zdálo, že všechno v úzké pilotní kabince rozmačká. Pilot zařval a nakrátko se vymknul Lilithině kontrole, třebaže byl Storm pouze zjevením. Nic hmatatelného.

"Zbláznil ses?" vydechla Lilith, když uklidnila pilota.

Esben Storm se s námahou stabilizoval.

- Nikdy jsem nechtěl zemřít. A Banguma také ne!

"Nebuď dětinský!" vyprskla. "To chceš pořád ještě tvrdit, že ty nejsi Banguma?"

- Já jsem duše - on je stín, odvětil Storm.

"A já královna ze Sáby!"

- Veličenstvo...

Lilith to vzdala.

Čím více se přibližovali neznámému cíli, tím více se jí zmocňovala nervozita. Očekávání skupiny služebníků se nad ní vznášelo jako Damoklův meč. Esben Storm a wondjinové jí nedali na vybranou. Musela akceptovat nezbytnost, že musí předstoupit před osvobozené služebné kreatury. Žádné vlastní řešení k odvrácení nebezpečí neměla.

Ale služebníci...

Cítila, jak se jí na šíji zježily chlupy.

"Ta, jež ti svěřila poslání, se snaží omezit rozsah škod," zazněl jí jako ozvěna v duchu hlas Jeffa Warnera.

"Jsme tu."

Hlas Lachlana Macquarie ji vysvobodil z mučivých pochybností. Lilith hleděla na přízračné zjevení v pilotově týlu a věděla, že ten mu udá přesné souřadnice jejich cíle.

Jsou tu... Nemůže být pochyby.

Snesli se na mýtinu poblíž jakéhosi lesíku. Macquarie byl dobrý pilot. Noční přistání v takovémto terénu vytvářelo samozřejmě spoustu obtíží.

"Oukej." Lilith pokynula přízraku na Macquarieově šíji. "Pojďme."

Macquarie to špatně pochopil. A chtěl se zvednout.

Lilith vše hned objasnila. "Vy ne, já myslím tu dušičku za vámi, Lachlane! Vy počkejte tady!

Storm rovněž setrvával zarytě na místě.

- Já nepůjdu s vámi.

Lilith to nejprve považovala ze jeden z jeho nevhodných žertů. Ale myslel to naprosto vážně.

- Zůstanu zde! "Tak já taky!"

- To by bylo dětinské.

Lilith pátrala po způsobu, jak chytit toho astrálního hrdinu Storma za kejhák.

Ale marně.

Sydney

Omamující účinek Moskowitzových léků byl stále patrnější. Beth se přistihla při tom, že se jí oči samy od sebe zavírají. Coby "veřejné ohrožení" dojela se svojí pojízdnou sardinkovou konzervou až k redakční budově Sydney Morning Heraldu.

Cestou pozorovala zvláštní zář na nočním horizontu. Ve směru od moře. Vypadalo to, jako by někdo na nebe připevnil červená signální světla. Vysvětlit sice tento jev nedokázala, přesto jej však cítila jako hrozbu.

Redakce se při jejím příchodu podobala podrážděnému roji sršňů. Kolegové se míhali sem, tam. Uprostřed všeho jako královna úlu trůnil ve svém ze všech stran obeskleném "teráriu" Moe Marxx. Když Beth zamířila ke svému psacímu stolu, jejich pohledy se na chvíli zkřížily.

Marxxova nespokojenost byla nepřehlédnutelná. Jasně jí tím dával najevo, co si o ní od jejího posledního "vrcholného výkonu" myslí.

Avšak po zážitku v Marillionově mrakodrapu jí nevadily ani trochu jeho opakované projevy antipatií. Proti výškové budově požírající lidi byl i sám Moe Marxx skutečný beránek.

Vzala si z automatu dvojité espresso, obrátila ho do sebe, usadila se za svůj stůl a vytočila číslo policejního ústředí. Netušila, kdo se stal Coddovým nástupcem. Ale momentálně by se spokojila i s nějakou nižší šarží. Nemohla si vzít na svědomí, aby nechala to, co se děje v Druit Street, jen tak. Ještě jednou požádala - anonymně - aby se policie zaměřila na to, co s tam děje.

Další výstřel naslepo, který může přivést další oběť - tentokrát v uniformě. Avšak něco se muselo udělat. Beth cítila, jak ji čím dál tím víc ochromuje strach o Lilith.

"Vaše jméno!" dožadoval se neosobní hlas na druhém konci drátu.

"Postarejte se o to, prosím!" odpověděla Beth.

, "Ženská, víte vůbec, co se ve městě děje? Kdybychom se měli zabývat každým panikářským anonymem, potřebovali bychom desetkrát tolik lidí...!"

Když ukončila tento nepříliš nadějný hovor, zeptala se ještě spojovatelky, jestli jí mezitím někdo nevolal.

Dostalo se jí kladné odpovědi.

"Žena?"

"Ne. Nějaký Asgard. Phil Asgard. Říkal, že už budete vědět..."

Beth věděla. Asgard si chtěl za svoje špičkové služby vybrat odměnu...

Vzhlédla, když na její stůl dopadl čísi stín.

Stál před ní Moe Marxx s rukama založenýma na prsou. "Máte chuť se rehabilitovat?"

"Vy se mnou ještě mluvíte?"

"Znáte snad lepší způsob mučení?"

"Taky pravda..."

Marxx se nenechal zlákat ani k nejmenšímu úsměvu. "Vidíte, co se tu děje?"

Beth přikývla.

"Víte, co se děje venku?"

Beth opatrně zavrtěla hlavou. Má snad na mysli Marillionův mrakodrap?

"Jenom za poslední hodinu jsme měli několik stovek telefonátů, které nás upozorňují na zjevení na pobřeží. Paleta je velice pestrá - od obligatorních pozorování UFO až po nebeská znamení nadcházejícího konce světa... Přišla jste z venku - ničeho jste si nevšimla?"

Beth si vzpomněla na rudá světla na obloze. Avšak zavrtěla hlavou.

Moe Marxx cosi nesrozumitelně zamručel. A pak štěkl: "Hněte sebou, ale svižně! Seymor půjde s vámi. Udělá fotky."

Seymor byl o třicet let mladší než Moskowitz a byl tu nový. Když Beth zvedla pohled, objevila ho, jak se opírá o automat na kávu. Marxx ho zřejmě už předen informoval, neboť Beth pokynul rukou, ve které držel papírový pohárek.

"Á jak jste přišel po té minulé ztrátě víry v mé schopnosti právě na mě, šéfe?" rýpla si ještě.

Přes Marxxova rybí ústa přeletěl studený úsměv. "Hodil jsem si kostkou."

Na horizontu Tasmánského moře se počalo rozednívat.

Lilith se vzdalovala od helikoptéry. Její pohled směřoval k lesu, který označil Esben Storm za shromaždiště služebníků.

Předtím hovořil něco o "pravěkém stromu" , pod jehož ochranu uchýlili "dobří" wondjinové osvobozené služebné kreatury.

Lilith nikterak příliš nepřemýšlela o onom oduševnělém stromu. Nesla s sebou "brože" a jediné, co ji zajímalo, bylo to, jak dopadne její setkání s bývalými úhlavními nepřáteli.

Storm však nikterak nenaznačil, jak se služebníci dostanou s totemy odsud dosti rychle do Sydney. Kapacita helikoptéry zdaleka nedostačovala. Muselo by se letět na několikrát tam a zpět...

Došla až na kraj lesa a pohledem pátrala mezi stromy.

Její tušení se potvrdilo.

Nikde ani človíčka!

Potlačila pocit úlevy, neboť musela přiznat, že toto není žádné řešení. Bez plánu "dobrých" wondjinů se zlá síla bude rozlézat stále dál. A co to může znamenat pro Sydney či také další místa, to si raději nechtěla ani představit. Moc, která dokáže zřejmě libovolně vypínat a zase zapínat realitu, a také toho využívá, představuje pro veškerý život nebezpečí, s

nímž lze jen velice těžko bojovat.
Současně Lilith pozorovala, že se necítí být vskutku vinna tímto vývojem. Storm a wondjinové mají snad pravdu, že magie DOMU zapůsobila negativně na stav původního stvoření v Sydney. Ale Lilith také byla pouhým míčkem ve hře těchto sil. Nebo nanejvýš komplic.
Nikdy neměla možnost volby - a teď...?
Zde, na svazích Mount Reidu, na kraji deštného pralesa, pocítila, že poprvé má možnost odmítnout. Nemusela tu předstoupit před svoje služebníky.
Ne zde.
Wondjinové je unesli, přičemž ještě úplně neuplynula dvouměsíční lhůta...
Lilith se ohlédla nazpět na mýtinu, kde stála helikoptéra s motorem běžícím na volnoběh. Za sklem jako světlejší skvrnu viděla obličej pilota. Storma neviděla.
Má se vrátit?
Tvrdil jí s takovou jistotou, že služebníci tu na ni budou čekat.
Ale kde?
Schovali se snad před ní?
V jakém jsou rozpoložení?
Vyděšení, také zdrcení událostmi, které pro ně musí být ještě mnohem strašnější...?
Lilith vstoupila do lesa.
Kde je ten pravěký strom, o kterém Storm mluvil?
Nenašla nic, co by si zasloužilo takové označení. Každý ten strom vypadal jako docela obyčejný jehličnan. Zelený a oplývající silou. Zdravý...
Šla dál.
Tu ji napadlo, jestli by neměla na ty lidi, kteří tu někde na ni čekají, zavolat.
A pak...
...strnula.
Motor vrtulníku pronikavě zavyl.
Nouzový start!
Když se otočila, uviděla už jen, jak se poziční světla vzdalují nad korunami stromů směrem k moři!
Zírala nechápavě za helikoptérou a nemohla uvěřit, co jí to Storm už zase provedl.
A v tu chvíli ukázal les svoji pravou tvář...

Stormova duše se marně pokoušela navázat kontakt. Jednota všech dosud nezasažených stvořitelských bytostí mlčela, jako by už snad ani neexistovala!
Domorodec rozštěpený na dvě části se cítil ztracenější a opuštěnější než kdy jindy.
Něco není v pořádku!
Vycítil to hned po přiblížení k pravěkému stromu. Marně se snažil zachytit zprávu wondjiny, zde usazeného.
Jeho píseň umlkla.
Že by snad...?
V tu chvíli se helikoptéra mírně otřásla.
To stačilo, aby se Stormovi konečně otevřely oči.
- Start! vyslal povel do mozku pilota.
Lachlan Macquarie poslechl, když vtom se země pod vrtulníkem rozevřela, kořeny se pokusily ovinout kolem jeho sanic a dech zla jako plíživý jed, proudil do kabiny...

V jediné vteřině les před ní odumřel... Avšak ne ve skutečnosti. Lilith si po všech svých zkušenostech byla jista, že byl mrtev již dávno předtím. Ta zeleň jehličí a šišek byly jen projevy předstíraného života, jenž již neexistoval. A nyní došlo k proměně. Závoj cizí magie spadl. A za ním čekala hrůza. Čekal tu lesk oné černě, kterou naposledy viděla koncentrovanou nahoře v Marillionově mrakodrapu ve tvaru kvádru!
Lilith se vrhla nazpět.
Překročila hranici lesa. Vrtulník s Lachlanem Macquariem a Stormovou astrální postavou zmizel. Už nebylo slyšet ani rachot motoru.
Byla sama.
Sama s... ČÍM?
Potlačila v sobě instinktivní potřebu prchat.
Kam by taky tady mohla uprchnout? Byla si jista, že to, co cítí, by jí ani nedovolilo jen tak uprchnout.
Se strachem se ohlédla zpátky. Viděla zkamenělé, černé, jakoby glazurou pokryté kmeny a větve, naprosto bez života.
Byli tu vůbec kdy ti její "služebníci" ? A jestliže ano, pak...
Vyrušil ji jakýsi zvuk. Přicházel hlouběji z "lesa" , ze samého jeho středu.
Lilith sklouzla pohledem právě tam.
A zůstala stát jako přimražena, neboť to, co viděla, ji zbavilo posledních pochybností, že je v pasti.

V srdci lesa se pod jedním obzvláště silným kmenem vzdula náhle půda. Jako by se z hlubin cosi tlačilo vzhůru na povrch a tlačilo před sebou kopec hlíny jako nějaký obrovský krtek.

A na vrcholku se pak z hlíny vynořilo cosi černého, následováno proudem černi.

Lidská postava - ale jakoby ulitá ze skla!

Z měkkého, pohyblivého skla!

Postava stejná, jako byly ty na obrázcích, které nafotil Moskowitz. A navíc bez lidského oděvu. Nahá!

Lilith se cítila být nevysvětlitelně přitahována k tomu svým způsobem krásnému zjevení. Ani si nevšimla, že mu kráčí vstříc. Plátěný sáček s totemy ze Stormova krámku svírala stále ještě v ruce. A nezapomněla na něj.

Postava ji vábila k sobě. Fascinovala. Bezhlase ji volala. Slibovala...

Ne!

Lilith se zastavila.

"Kdo jsi?" vykřikla.

Dokonale hladká, jakoby skleněná bytost stála nyní vysoko na kopci vytlačené hlíny - svým způsobem dokonalá, třebaže zjevně bezpohlavní. Ač bez očí, hleděla upřeně na Lilith. Byl to obraz ryzí příšernosti.

Obraz, utvořený v nestrašnějším snu.

Avšak pro Lilith to byla realita.

A navíc ještě pociťovala s touto prapodivnou bytostí jakousi ...spřízněnost!

"Kdo jsi?" zvolala ještě jednou.

"Smrt - i život. Síla - i slabost. Tvá pomsta, tvůj bič..."

Lilith se vzpírala kouzlu, které se ji znovu pokoušelo ovládnout. A opět měla pocit, že to, co vzniklo z jejího symbiontu, ještě víc než ona reaguje na ta slova, jež nevycházela z žádných úst. Jež bezhlase plynula...

"Poznávám tě," zavzdychal hlas černé postavy hluboko v jejím vědomí. "Ty jsi ta, která nám otevřela oči. Jsi jako naše matka..."

Lilith cítila, jak se jí nedostává dechu. Nebylo snadné strávit, aby ji takováto bytost nazvala "matkou" .

Zamrazilo ji.

Popelavě zabarvený symbiont ji sice nadále odíval, avšak nehřál ji jako obvykle.

"Co chceš od - své ‚matky'?" otázala se drsně.

Skleněný náznak obličeje učinil náznak úsměvu. "Chci tě zavést k těm, které hledáš - kteří tě očekávají..."

Kdesi v Lilithiných útrobách se prudce stáhl dosud jen nepatrně pociťovaný uzel.

Storm jí tedy nelhal? "Služebníci" sem byli skutečně dovedeni? Ale proč ty okolky, jestliže šlo jenom o to ji, Lilith, zlikvidovat?

"O čem to mluvíš?"

"O těch, kteří jsou také jako naše matka... Nesou v sobě jiskry, které nám umožňují překonat vězení našeho bezcenného stvoření."

"Kde jsou?"

Natáhl paži. Sestoupil z kopce. Přicházel s kočičí pružností k Lilith, která nebyla s to utéct. V poslední chvíli si vzpomněla na totemy ve své ruce. A chtěla jich použít...

Skleněný prozradil svůj skutečný úmysl dříve, než mohla Lilith jen sáhnout do sáčku, aby z něj vyndala "brože" , jejichž přesný význam jí byl i nadále neznámý. Mohla se s nimi přiblížit k takovéto bytosti?

Nikdy se to nedozvěděla.

Postava ze ztuhlé černi náhle změnila svoji podobu. Křišťálu podobné výrůstky - připomínající upírské zuby - se vysunuly zpoza náznaku rtů. Vražedné zbraně, doplněné navíc rukama, podobnýma dravčím spárům, opatřeným ve chvíli zahnutými, křišťálovými drápy.

Vzápětí se příšera vrhla proti Lilith. S rychlostí střely.

V posledním okamžiku se jí podařilo uskočit stranou.

Ještě ve skoku provedl skleněný zdánlivě nemožný obrat. Znovu se zorientoval. Pružně dopadl na měkkou lesní půdu. A opět se vymrštil, hnán temnou silou k Lilith, která se opět mohla zachránit jen odhodlaným skokem.

Temný se vzpřímil jako svíce. Opět znásilnil svoji fyziognomii, neutvořenou k usmívání.

"Nebuď hloupá," řekl. "Chci tě jen zabít, abys mohla být znovu stvořena. Jsi moje sestra. Jsem téhož ražení jako ty..."

Znělo to jako výsměch. A přece měla Lilith pocit, že nikoli náhodou má vnější atributy upíra.

"Jsou mí... služebníci skutečně zde?"

"Tví služebníci?" Jeho tvář nabyla vlčích rysů. Špičáky se třpytily jako pravé drahokamy. "Jsou zde. Strom je přikázal přivítat - jako bych JÁ sám byl stromem..."

Odpovědi skleněného byly stále tajemnější.

"Bylo řečeno," pokračovala Lilith, zachovávajíc si nad sebou sebevládu v tomto psychickém duelu s temným, "že tu mají být ochráněni jedním... zdravým wondjinou..."

"Taky že je ochraňuji. Velice dobře je ochraňuji..."

"Jednou zdravou stvořitelskou bytostí!"

Vtom skleněný porušil nevyslovené příměří. Téměř rychleji, než mohlo oko postřehnout, se po hlavě vnořil do země a těsně pod jejím vzdouvajícím se povrchem se prodíral k Lilith.

I přesto jí zůstalo dost času, aby bezpečně uhnula. Učinila několik kroků nalevo a v jistém odstupu vyčkávala.

Tam, kde ještě před chvílí stála, náhle země explodovala a objevila se...

...ne, nikoli skleněná postava!

Lilith poznala lest, teprve když se přímo pod ní ze země vymrštily dva spáry a zabořily se bolestivě hluboko do jejího masa.

Tam, kde stála předtím, se k obloze vymrštily jen dočerna vyschlé kořeny. Úhybný manévr skleněného, který zřejmě po libosti mohl pro své potřeby využívat celého lesa.

Pod ní se z hlíny vynořila hladká lebka. Převtělený wondjina vylézal z lůna země.

Prudká bolest projela Lilith od kotníků až do míchy. Nehty, tvrdé jako křišťál a ostré jako nože se jí zaťaly do svalů. Nemohla si pomoci jinak, nežli se předklonit a chytit "paže " té černé, studené stvůry. Aby se pokusila vyrvat si tyto ďábelské "kotvy" ze svého masa. Krev jí vytékala z otevřených ran a vsakovala se do houbovité půdy, která ji lačně vpíjela.

Lilith mobilizovala všechny síly. Podařilo se jí odtrhnout oba spáry. Nebyla na nich jediná kapka krve. O tu skleněný nestál.

A co tedy chce?

Chce tě zabít, ty bláznivá! Zabít a nově stvořit - podle svých představ! Vždyť to říkal...!

Z wondjinovy strany probíhal boj ve stísňujícím tichu. Lilith cítila jen svůj vlastní přidušený dech. Pocítila žár v prsou, jako by jí tam někdo zapálil oheň.

Stále ještě svírala paže skleněného. Ještě chvíli s ním zápasila, potom však mobilizovala veškeré zbývající síly a s výkřikem jej odmrštila od sebe.

Nebyl ani těžký, ani lehký. Ta pružná tvrdost, ze které sestával, nepatřila žádnému z materiálů, jaké se na světě vyskytují. Snad již odpovídal novému stvořitelskému ideálu, jejž v sobě nesl tento wondjina proměněný v démona...

A opět se temný pokoušel už za letu znovu zorientovat, tentokrát však zareagoval příliš pozdě. S temným žuchnutím dopadl na záda a pod sebou pohřbil malý, zkroucený výhonek, jenž trčel na onom místě ze země.

Výhonek ho provrtal a projel mu černě se lesknoucí hrudí skrz naskrz!

Lilith nevěřila vlastním očím. Jak jenom může taková tenká rostlinka proniknout tak snadno tělem tvrdým jako sklo? Avšak to stále ještě nebylo všechno, co dokázala.

Její síla byla smrtící!

Skleněný se v panice pokoušel vymknout se výhonku z moci. Avšak všude, kde se ho výhonek dotkl, počínala se kompaktní, zdánlivě nezranitelná čerň jeho těla drolit. Teprve nyní si Lilith všimla, že výhonek trčící z démonovy hrudi, si jako jediná rostlina v tomto strašidelném lese uchoval původní zelenou barvu.

Víc a víc ztrácelo dokonalé černé tělo svoji dokonalou hladkost. Lilith sice nechápala příčinu, ale zahlédla svoji šanci a rozhodla se jí využít. Avšak než stačila doběhnout k místu, kde ztratila sáček s totemy, stalo se něco nečekaného.

Závan prudké bolesti projel náhle lesem, odumřelým větvovím, mrtvými kmeny. A náhle se země rozevřela všude kolem. Na dvou tuctech míst najednou. Otevřela se a vyplivla na povrch strašlivá stvoření, při pohledu na něž Lilith ztuhla krev v žilách...

Lidi!

Zneužité, zhanobené, kořeny ovinuté lidi, mrtvé, a přece nemrtvé, v jejichž očích se roztahovala a blýskala čerň. MÍ SLUŽEBNÍCI...

Lilith se zapotácela, když uviděla, co se stalo z vysvobozených služebných kreatur. Na "brože" bylo pozdě. Na všechno už bylo pozdě. Mají už svého nového pána. A tento je ještě ve vlastním umírání štve proti Lilith. Ačkoli se upír - wondjina svíjel, rozpadal a rozlamoval na kusy, stále ještě tahal za "nitky" těchto loutek, zbavených už podruhé svého lidství.

Lilith se skrčila, jako by se jí kolem hrdla stahovala drátěná smyčka. Bylo strašlivé hledět na ty ubožáky. Připomínali jí magicky zakonzervované utrpení, kterým musela po celá desetiletí strádat hlava jejího otce, jakožto Landruova "hračka" ...

Řetěz myšlenek se jí náhle přetrhl, když se dali "služebníci" do pohybu. S nataženýma rukama se blížili k Lilith. V každém z nich vězel jeden kořen, který nejenže se pohyboval s nimi, nýbrž - jak se zdálo - pohyboval jimi.

A velitel této příšerné armády se stále ještě zmítal, propíchnutý tenkou rostlinkou, odlišující se od svého černého okolí svojí zdravou zelení. Pochyby skleněného zjevně ochabovaly. Jako by výhonek z něho vysával jeho temnou životní sílu.

Lilith uštvaně hledala únik. Byla obklíčena. Ze všech stran se k ní přibližovaly postavy, jejichž debilní tváře se vysmívaly samy sobě.

Zvrácený wondjina byl zjevně spojen výrazným způsobem s lesem. Stromy i kořeny mu byly podřízeny, avšak soudě podle jeho vlastních slov, nebyl totožný s duchem, který sídlil na tomto místě před jeho zvrácením.

"Umírám..." zašeptal jí jeho hlas v mozku. "Jaký to je svět, jenž nechává umírat své STVOŘITELE..."

Ještě jedenkrát jím projelo zachvění. Pak se zbarvil šedě a svalil se z výhonku, který jej nejprve provrtal, pak držel a snad také zabil.

Lilith s hrůzou sledovala, jak se roztříštil na tisíc střípků.

Což je tak snadné porazit wondjinu, běsnícího jako démon...?

Nemohla tomu uvěřit.

Ale nemohla nad tím ani dlouho hloubat.

Armáda služebníků byla již téměř u ní. Zdálo se, že vůbec nezaznamenali smrt svého pána. Dostali své rozkazy - a nyní je plnili!

Lilith zvedla sáček s totemy. Udělala to naprosto mechanicky, protože nemohla odvrátit tvář před obličeji těch, které DŮM určil původně jí na pomoc. Jakému tragickému komplotu tu padli za oběť? Živí lidé se svými touhami, sny, nadějemi... V těch očích jako by všechno vyhaslo. Jen černé propasti zůstaly v pohledu těch, z nichž si zlo učinilo své

loutky.

Lilith nevěděla, jak zjistit, je-li v nich ještě jejich skutečný život. Ale rozhodla se aspoň se pokusit osvobodit nešťastníky od těch "kořenů" ...

A najednou - jenom pár kroků od Lilith - se zastavili. Bylo to, jako by zneužití pocítili, že před nimi stojí někdo, s kým byly jejich osudy nařízením vyšších sil těsně spjaty - ještě dříve, než se jich zmocnil démon.

V Lilith to zrodilo novou naději. Využila zjevného zmatku postav, zmítajících se ve vnitřním boji. Opatrně se přiblížila k jedné ženě, která jí byla nejblíž. Neznámá na ni tupě zírala. V jejích sotva ještě zřetelných zornicích se zračila úpěnlivá prosba.

Lilith jednala spontánně. Prudkým trhnutím vyrvala ženě tenký kořenový šlahoun ze zad. Vydalo to zvuk, jenž ač byl sotva slyšitelný, projel jí skrz naskrz. V prvním okamžiku to vypadalo, že se žena, zbavená své opory, zhroutí. Avšak jenom se trochu zapotácela. Pak zůstala - a s ještě větším zmatkem v očích - stát.

Povzbuzena tímto úspěchem kráčela Lilith od jedné lidské "loutky" k druhé. V několika minutách vytrhala kořeny ze všech a stála obklopena postavami, které všechny stejně slepě a úpěnlivě zíraly před sebe.

Lilith pociťovala kolem srdce stále divnější pocit. Něco provedla a nyní nevěděla, co dál. Potom si vzpomněla na "brože" a rozdělila je jednu po druhé služebníkům, jak Esben Storm původně předpokládal.

A náhle se jí zdálo, že zaslechla jakýsi vzdálený zvuk. Pohlédla mezi mrtvými větvemi k šedému nebi, ale nic neviděla.

Naříkavé hlasy ji přiměly věnovat pozornost znovu skupině služebníků - avšak strnula hrůzou.

Během pár vteřin prošli domněle osvobození příšernou proměnou. Lilith konečně pochopila, že těmto lidem už není pomoci. Že jsou definitivně ztraceni. Jejich kůže nabyla barvy i struktury stromu, náhle byla drsná, sukovitá a neschopná dýchat. Tvořily se v ní nesčetné trhliny. Hluboké rýhy a praskliny, z nichž vycházel hnilobný zápach. Pach rozkladu.

Tito lidé již nežili. Strašná existence služebné kreatury se zdála být v nich ještě jedenkrát oživena kouzlem šíleného wondjiny. Stvořitelská bytost je zabila a oživila v nich jen upírské sémě, které jim i jejich okolí vnukla iluzi života. A nyní...

S rychlostí myšlenky se Lilith vrhla k zemi, když se trhliny v tělech náhle rozšířily a téměř rozevřely.

Následovala řada pronikavých záblesků.

Lililith napočítala dvacet dva výbuchů, zatímco na ni pršely třísky a hrudky země.

Pak znovu zavládlo smrtelné ticho. Lilith zvedla hlavu.

Tam, kde ještě před několika vteřinami stáli služebníci, zely nyní v lesní půdě krátery, pokryté zbytky bizarního porostu.

Třebaže teď měla jistotu, že tím ztratila s konečnou platností svoje spojence, Lilith si oddechla. Bylo to tak lepší. Nikdy služebníky nechtěla.

Chtěla se zvednout ze země, když vtom jí projela kotníkem prudká, palčivá bolest. Lilith vykřikla a podívala se na nohu.

A uviděla výhonek.

Tenký, kroutící se výhonek se jako hádek připlazil až k ní. Jeho vrcholek se komíhal sem tam jako hlava kobry, zatímco Lilith mohla na svém kotníku zřetelně rozeznat zarudlé místo ve tvaru listu, kterým ji výhonek neustále šlehal, dokud špička listu nepronikla do její kůže!

Na odpor nebyl čas.

Lilith se zatmělo před očima.

Pak ztratila vědomí.

Byla to smrt.

Naprostá čerň.

Konec všeho života - a přece smrt živá, která jako by měla své vlastní vědomí.

Lilithin duch řval, vědom si toho, že nyní musí zemřít. Její myšlenky se honily v čisté agónii, nořily se do absolutní temnoty... a pak náhle ustaly, když pochopila, že vlastně neumírá.

Tato smrt nebyla určena člověku, ba ani příslušníku Starého plemene upírů. Svírala ji smrt wondjiny. Smrt boha; smrt, která žije svým vlastním bizarním způsobem.

Poté, co si Lilith uvědomila, že jí bezprostřední nebezpečí nehrozí, získala v ní zvědavost navrch. Nechala se smrtí nést do nekonečna a naslouchala jejímu hlasu. Byl to však zpěv, kterému nerozuměla, tentýž, jenž před desetitisíci let sloužil k dorozumívání na stezkách snového času a který již přežívá jen u takových lidí, jako je Esben Storm.

A jakkoli nechápala slova samotná, celkové sdělení jí bylo jasné. Byla to naděje, která se jí nabízela.

A když ono cizí vědomí poznalo, že Lilith pochopila, opět ji opustilo. V temnotě se objevil světlý bod, stále narůstal, jako by se řítil proti ní.

A pak ji smrt pustila zpod svého temného pláště...

Když přišla opět k sobě, stál nad ní Lachlan Macquarie. Beze slova ji pomohl vstát.

Lilith zírala na kus smrti, který držela v ruce.

Potom se podívala dolů na nohu, kde měla stále ještě zarudlou kůži. Avšak na místě, kde list prorazil její kůži, nenašla

žádné zranění.

Jak dlouho byla v bezvědomí? Dost na to, aby se stačily aktivovat samohojivé schopnosti jejího těla?

Anebo si i to "uštknutí" výhonkem jenom... vysnila?

Znovu se podívala na kus smrti ve své ruce.

Ne, pomyslila si. Stalo se to.

"Kde je Storm?" zeptala se chraplavě.

"Storm?" Macquarie na ni pohlédl s otázkou v očích. Nechápavě.

Lilith mávla lhostejně rukou. Jed poznání v ní tepal. Nezáleželo na tom. Už Storma nepotřebovala. Nyní věděla, co dělat.

Macquarie už běžel napřed k mýtině, kde čekala helikoptéra s nastartovaným motorem.

Lilith ho následovala. S každým krokem v ní narůstalo odhodlání pokusit se dokázat nemožné. Schovala výhonek, který vytrhla ze země a v němž stále ještě cítila pulsovat živou smrt, pod šaty.

Potom vlezla za Macquariem do kabiny.

Království za Moskowitze! zhluboka si vzdychla Beth. Se Seymorem ji to nebavilo. Tento blonďatý hezoun šel za kariérou. Na tom samotném nebylo nic špatného. Ale jako v životě ve všem, důležitý byl výběr prostředků.

Seymorovou zásadou, jíž se pokoušel okouzlit i Lilith, bylo: Účel světí prostředky!

Avšak tím mohl Beth tak nanejvýš znechutit. Navíc se sama sebe musela ptát, zda ji Moe Marxx nenávidí skutečně natolik, že ji musel dát za společníka právě tohoto pitomce. Pokud ano, tak je to od něho pěkná poťouchlost.

V podstatě jí to však bylo docela volné. Na druhé straně její starost o Lilith se pomalu měnila v naprostou beznaděj. Pokud jí milovaná poloupírka brzy nedá o sobě zprávu...

"Jsme tady!"

Seymor se ušklíbl. Ale i ten úšklebek byl vypočítaný na efekt. Každé jeho gesto jako by bylo jeho vnitřním počítačem vypracováno s maximální působivostí. Ovšem na Beth tento "program" neplatil.

"Kde?" zeptala se.

S nucenou rozpustilostí pokrčil rameny. "To uvidíme. Já dělám jenom pěkné obrázky. Komentář už musíte sama..."

"Popřípadě si něco vymyslet," vzdychla.

"Prosím?"

"Ale nic! Pojďme... Aspoň tak daleko, kam se až dostaneme..."

Co se týkalo uzavřených ulic, měla už rutinu. Přesto zůstávalo otázkou, jestli jí všechny její zkušenosti nějak pomohou dostat se dál.

Před ní se nacházel Nielsen Park.

A kolem dokola se tísnily vyděšené davy lidí.

A nad nimi hořela obloha.

Hemžilo se to tu policisty a příslušníky Národní gardy. Bylo však naprosto jedno, ke kterému spolku patřili, protože všichni se vyznačovali naprosto stejnou alergií na zástupce tisku.

"Zmizte odsud! Tady není nic k vidění! Běžte - bráníte nám v naší práci!"

Nic nového ve státu New South Wales, pomyslela si Beth. Codd sice zmizel, ale jeho metody zůstaly.

A proč by je taky měli měnit. Fungovalo to. Kamkoli se rozhlédla, všude viděla samé zástupce jiných listů a také místní televize.

Televizní senzace pro kramářské dušičky, lačnící večer po dobrodružství u mísy s křupkami...

Kolikrát svoji práci až nenáviděla.

"Oukej," pokynula Seymorovi. "Foťte! Ty ohně na obloze se budou na tmavém pozadí dobře vyjímat. Víc toho tady asi nezískáme. To -"

Pak zmlkla. Všichni zmlkli.

Avšak ne kvůli té strašidelně rudé záři, tyčící se jako obrovský sloup do nebe a snad ještě výš, až na samý konec vesmíru - nýbrž kvůli povědomým hlasům, které se bez námahy ujaly slova a -

Beth bleskurychle otevřela lahvičku s Moskowitzovými léky, kterou měla stále ještě u sebe.

"Nějaký problém?" zeptal se Seymor starostlivě.

Beth si nasypala do dlaně tři nebo čtyři pilulky a rychle je vložila do úst. Beze slova pak podala skleničku Seymorovi. Hleděl na ně jako na kyselé bonbóny.

"Děkuji, ale já -" Zmlkl.

Zpěv sirén ho očaroval. Jeho, okolní lovce senzací, policisty... každého!

Beth najednou jakoby postihl záchvat migrény. Bodavá bolest hlavy.

Pohledem hledala, odkud hlasy přicházely. Potají očekávala, že opět uvidí Jonathana a Hillary Fridayovy. Ty dva "proroky" z Walker Lane, kteří zmizeli v Marillionově mrakodrapu.

Mýlila se.

Ale ani tyto tváře jí nebyly neznámé. Také je už viděla v Marillionově mrakodrapu a při vzpomínce na ně, jí přeběhl mráz po zádech.

Zdálo se, že nikdo kromě ní si nevšiml, jak je ten pár nevhodně pro toto prostředí oblečený. Všichni stáli a nechávali se krmit známou písničkou.

Nadcházející konec světa.

Apokalypsa.
Fénix z popela...
Blablabla!
Beth vytrhla Seymorovi aparát z ruky a udělala si snímek těch dvou v khaki. Pohledem přes teleobjektiv si potvrdila, co jí bylo nápadné na první pohled: Jejich světle béžové oblečení bylo opět bez poškození, nebylo nikde ani natržené, nikde nebyly stopy po krvi. A také tváře obou dvou, předtím ušpiněné a poškrábané, vypadaly nyní tak čistě a hladce, jako by prošly generální opravou.
Beth zmáčkla spoušť fotoaparátu ještě pětkrát, potom se obrátila k Seymorovi. "Pojďte!"
Chtěla ho odtáhnout s sebou.
Ale nešlo to. Doslova visel pohledem na rtech oběma kazatelům konce světa.
Beth již nemohla vydržet bolest hlavy a co možná nejnenápadněji se počala vzdalovat odtud. Z dálky pak zahlédla, jak neustále narůstá počet posluchačů lovců duší.
Za nimi, v uzavřené oblasti, se stále ještě zavrtávala do stmívající se oblohy nepřirozená zář. Beth neměla potuchy, co to může být. Avšak skutečnost, že i příslušníci bezpečnostních složek byli pod vlivem proroků, jí poskytla šanci zjistit to.
Sama se prodírala houštinami parku. Nikdo ji nenásledoval. Světlo se před ní tyčilo jako obrovská věž. Nic jí nebránilo v tom, aby se přiblížila.
Po několika minutách se ocitla na stezce. Poté, co se vyšplhala do strmého svahu, uviděla, odkud světelný sloup vychází: vyrůstal ze skalnaté plošiny, poseté domorodými kresbami. Pohled na ni a také dech, který odtud vycházel, dodával Beth pocit, že je zcela malá a bezvýznamná, jako nějaký mikrob...
Kdesi ve městě se k nebi zvedl druhý sloup světla!
Beth zamrazilo až do morku kostí. Otočila se a vracela se nazpět k ostatním.
Avšak místo bylo prázdné. Nikdo už nehlídal zátaras. Jen několik šál a čepic jako na poslední pozdrav vířilo ve větru. To bylo vše. Zmizel i Seymor, třebaže Bethin vůz stále ještě stál zaparkovaný stranou.
Co nejrychleji se rozjela tam, kde, pokud bude dost rychlá, znovu narazí na Seymora i všechny ostatní.
K Marillionově mrakodrapu.
Dorazila na místo ve stejnou chvíli, kdy se nad ním objevila helikoptéra.

Už při příletu bylo vidět proudy lidí, přibližující se k Marillionově mrakodrapu z nejrůznějších směrů.
Na první pohled vypadala dvacetipatrová budova naprosto normálně.
Nenormální však byly světelné úkazy, které se zavrtávaly do nebe na nejméně třech místech města.
Už to vypuklo, napadlo Lilith, aniž by se divila, odkud to ví. Posvátná místa, opuštěná stvořitelskými bytostmi zmutovala. To světlo je teprve začátek. Zakrátko budou tato místa naprosto nepřístupná. Odtud se potom začne nové stvoření k obrazu zvrhlých...!
Lilith se již dávno děsila pojmů jako "nové stvoření" , "stvořitelské bytosti" a "zvrhlost" . Myšlenka, že by původní stvoření mohlo být vyhlazeno a nahrazeno novým, byla tak grandiózní, že si ji nedokázala představit ani přibližně.
S obavami shlížela dolů. Pod popelavě zbarvenou "látkou" symbiontu se jí zřetelně rýsoval předmět, který s sebou přivážela z odumřelého borového lesa.
Během své "smrtelné mdloby" pochopila Lilith podstatu toho výhonku.
Výraz Lachlana Macquariea neprozrazoval žádné vlastní myšlenky. Avšak i tak bylo pravděpodobné, že tuší, jak velké nebezpečí má před sebou.
A náhle již nebyla Lilith v kabině pouze s ním.
Banguma se zjevil bez jakéhokoli upozornění. "Černý plamen" se zjevil přímo vedle Lilith právě v tom okamžiku, kdy pilot s vrtulníkem měkce dosedl na střechu střešní přístavby.
"Půjdeš se mnou?" zeptala se Lilith Bangumy bez překvapení.
"Wondjinové nám nedali na vybranou. Nám OBĚMA. Musíme se pokusit o nemožné. Hlídej smrt, kterou jsi přinesla s sebou, dobře. Je to naše jediná šance."
Lilith přikázala Lachlanu Macquarieovi, aby se vrátil na sydneyské letiště a zapomněl na tuto epizodu svého života. Potom vystoupila a chvíli se dívala za odlétajícím vrtulníkem. Když jí zmizel z dohledu, měla pocit, jako by nyní ztratila poslední kontakt s normálností. Vše, co bude nyní následovat, bude balancování nad propastí děsivého snu.
Pohlédla na podlahu.
Normálně vrhala velmi slabý, jakoby rozpitý stín. Avšak zde, nad tvrzí démonů, byl její stín maximálně ostrý a temně černý.
Také to nebyl její vlastní stín. Byl s ní Banguma. A přesto se Lilith cítila sama. Toužila po lidské společnosti. Po opětovaném citu.
Beth...
Kde je asi? Co když ji už dávno pohltilo toto semeniště zla? Co když se vydala po Lilithiných stopách a -
Nemysli na to! Jenom se tím oslabuješ!
Písek na ploché střeše jí skřípal pod nohama. Došla až k otvoru, vedoucímu do nitra budovy a velkým kamenem rozbila plexisklový kryt. Pak si už bez problémů vchod otevřela.
Kupodivu ji obávaná čerň nečekala již zde. Pohled dolů jí ukazoval jen prázdný, nicméně jinak nikterak nápadný pokoj.

Očekávají svého "bratra" , pomyslela si Lilith a sledovala, jak "stín" sestupuje spolu s ní.

Jestliže měl Storm pravdu, tak totem rozptýlený v symbiontu imituje auru wondjinů. Proto také vyšla živá ze svého prvního setkání s černí. Člověka by ta zvrácená stvořitelská bytost pohltila bez váhání. Avšak jedince svého druhu se pokusila "pouze" infikovat - což se jí ovšem nemohlo u Lilith podařit.

Také tentokrát se o to jistě pokusí. Pokud ji aura oklame.

Lilith se dotkla podlahy pokoje...

... a opět se ocitla tam, kde již jednou byla.

Ve sluncem vyprahlé buši.

Daleko od civilizace.

Daleko od skutečnosti.

V zajetí onoho neblahého přeludu, vznášejícího se nad rudou půdou pouště...!

POJĎ! vábil ji kvádr. STAŇ SE JEDNÍM Z NÁS. POZNEJ SVÉ CHYBY. MY JSME TI PRAVÍ WONDJINOVÉ. TY A TI DRUZÍ, VY JSTE NEMOCNÍ. ALE MŮŽEME VÁM POMOCI. POJĎTE K NÁM. ZNIČTE SEN STARÉHO STVOŘENÍ. SNĚTE S NÁMI SEN PRO...

Jsou to démoni! Lilith se instinktivně vzepřela proti tomu vábícímu hlasu.

Dál! pobízel ji cizí stín, který s ní také proklouzl do této reality. Nezastavuj se! MUSÍME to udělat! I kdyby to mělo znamenat naši záhubu.

Lilith kráčela iluzorní pouští. Přibližovala se přímo k tomu kvádru temnoty, z něhož šlehaly blesky. Ve kterém to kypělo a vařilo, jako by se uvnitř již připravovala nová podoba světa.

Lilith zamrazilo, když si uvědomila, že moc, která zapříčinila její existenci a její poslání, musí být ještě mnohem silnější, než si dovedla dosud představit. Něco, co z bohů dokáže učinit démony, musí být mocné. Avšak s touto mocí nemusí být nezbytně spojeno i vědění a patřičný rozhled. Moc je jedna věc a etika věc druhá.

Lilith došla až ke kvádru. Vznášel se asi metr nad zemí, avšak jeho velikost byla ještě sotva odhadnutelná. Z tohoto pohledu to vypadalo, že musí daleko přesahovat rozměry Marillionova mrakodrapu, že je snad s to pohřbít v sobě celé město!

POJĎ! vábilo zlo.

(Zlo? A co když pravda?)

NECH SI POMOCI. SPOLEČNĚ S TEBOU BUDEME DOSTATEČNĚ SILNÍ, ABYCHOM ZAPOČALI DÍLO. POJĎ K NÁM. POJĎ...

A Lilith šla dál. Její tvář se dotkla povrchu krychle. A on se dotkl jí. Ohmatal ji. Hladil ji na povrchu i uvnitř. Ten démon byl... něžný. Citlivý. V této chvíli zdrženlivý.

Lilith zvedla nohu a vstoupila do vznášejícího se tělesa, jako by prorazila tenký, poddajný film na povrchu tekutiny.

A "pokožka" se za ní zase zavřela jako nějaká membrána. Temnota přijala Lilith a také se zde dalo dýchat. Bylo tu vidět. A...

A její stín se také vnořil s ní do tohoto stínu?

Byl to pocit, jako by se vracela domů, a stále hůř rozeznávala, co je skutečnost a co jí předstírají totem a tito infikovaní.

Stála v samotném srdci zla. Uprostřed sil, které by ji jediným pomyšlením dokázaly vymazat, kdyby prohlédly její podvod. Kdyby měly lidské smysly, už by na to dávno přišly. Ale jejich vnímání probíhalo na jiné úrovni. Cítily bratra. To jim stačilo k identifikaci.

Lilith zaháněla všechny nevhodné myšlenky. Pokoušela se soustředit na to, co je nezbytné. Byla však zavalena takovou záplavou nezpracovaných dojmů, že na kdovíjak dlouhou dobu prostě zapomněla, proč přišla.

Čerň okolo ní byla plná života a nikterak se nedala srovnat s protivníkem na Mount Reidu. Zde neexistovala žádná pevná forma a postava zvrhlého wondjiny, tím pádem také žádný handicap.

Tohle uvidělo prostě dalšího bratra a zmocnilo se ho.

Lilith nic z toho necítila. Totem všechno zachytil. A symbiont, který uprostřed těch obrazů a stínů vůbec nevnímala.

Lilith se ponořila do moře představ, které však měly všechny jedno společné: představovaly zničení a nové stvoření tohoto města.

Viděla, jak Sydney hoří. Viděla sníh, padající v létě. Světelné sloupy na každém rohu. Zatmění slunce, které odvrátilo tvář od toho apokalyptického obrazu. Dým a plameny. Lidi, hnané ve zběsilém amoku. Divoká, rozzuřená zvířata, blýskající svými tesáky a pronásledující vše, co se hýbe. Roztrhaná těla. Rostliny, prorůstající domy i dopravní cesty a dusící život města. Trhliny v zemi o hloubce stovek metrů, pohlcující vše nablízku a vydechující morový dech pekla.

Hluk byl příšerný. Lilith slyšela křik obětí, hluk bortících se staveb, cítila chvění doprovázející praskání země a výbuchy sopek. Nad městem se setmělo. A stejně tak i v srdcích lidí, zavalených násilím, smrtí, která nečiní žádné rozdíly a každého dostihne. Silou, která zmačká skalnatou zemi, vytvoří nové hory a jiné zahladí. Silou strašlivé tvořivosti...

Ne!

Lilith zablokovala své myšlenky před tímto šílenstvím,

Tato vize se nesmí nikdy naplnit!

Tato, ani žádná jiná varianta totálního zničení, které se nezastaví ani po Sydney, pronikne do každého místa na kontinentu a nastolí strašlivou, pitvornou renesanci snového času!

Dělej! uslyšela šepot vnitřního hlasu. Dokud se nic neděje. Vypusť smrt. Bojuj ohněm proti ohni...!

Co se stane, až to udělá?

Stane se vůbec něco?

Je možno to šílenství ještě zastavit?
Její ruka se vnořila pod symbiont. A popelavé šaty se rozevřely.
Smrt byla vypuštěna.

Quilpie, Queensland
Nedokázal zapomenout na Alici.
Virgil Codd ji poznal na jedné ze zastávek na své cestě v Lightning Ridge v New South Walesu. Atraktivní žena mu vrátila poslední dosud chybějící vzpomínku na to, co znamená žít. Ze sexualita patří neoddělitelně k muži, který se nachází biologicky někde mezi čtyřicítkou a padesátkou...
Nemohl s lehkou myslí opustit první ženu, která se mu oddala po jeho osvobození od upírské nákazy.
A také pro Alici bylo zjevně těžké nechat ho odejít.
Ale Virgil Codd neměl na vybranou. Jako služebník pouze vyměnil své pány. Volný není a nikdy nebude!
Toto všechno mu řekl cit, který se mu vrátil v okamžiku, kdy Jeff Warner pronikl do jeho domu a vysvobodil ho. Jeho tělo již nebylo mrtvé. Jeho srdce se opět rozbušilo. Jeho plíce dýchaly...
A nyní se přiblížil konec jeho pouti. Cíl, jejž - dokud byl na cestě - nedokázal pojmenovat.
"Quilpie...," sklouzlo mu ze rtů.
Bylo poledne. Bylo horko.
To bylo ono místo. Zvuk jeho jména se dotkl v Coddovi struny, kterou mohl rozeznít jedině on. Rozezněla se jím půda, po které kráčel, tváří proti slunci a s městem za zády.
Prach se vířil při každém jeho kroku.
Pět mil musel urazit v odpoledním žáru, než dorazil k rudé monolitní skále, která se vypínala jižně od města nad buší jako zploštělý hrb.
Pot vyrazil z Coddových pórů na těle. Košile a kalhoty se mu lepily k tělu. Kdo ho viděl, musel ho mít za blázna. Ale v Quilpie byli všichni vysloveně přátelští, vysloveně ochotní k jakékoli pomoci. Vyprávěli o těch druhých, kteří sem v posledních dnech dorazili a zamířili ke skále. Povzbudivě mu poklepávali po rameni a přáli mnoho štěstí.
Štěstí...
Virgil Codd věděl, že je na tom jejich chování něco zvláštního. Všude jej přijímali s neuvěřitelnou srdečností, brali jej k sobě a opět se s ním loučili. Avšak v temném koutku své dřívější identity si vzpomínal, že svět není dobrý - alespoň ne tak báječný, jak se jevil na této jeho pouti. Ale nedbal toho. Byl šťastný, že je tomu tak.
A nakonec pěšky dospěl k tomuto celými tisíciletími zformovanému monolitu...
Codd poslední dobou miloval takovéto objekty i asociace s nimi spojené.
Avšak fascinace, kterou v něm toto místo schůzky služebníků vyvolalo, vymizela, jakmile poprvé obešel celou skálu.
Nikdo tu nebyl.
Nikdo kromě něho!
Shromaždiště bylo... opuštěné.
Přišel jsem pozdě, pomyslel si Codd s hrůzou. "Ne...!"
Zvuk se mu vydral z hloubi hrudi jako výraz nikdy netušeného zklamání. Těžce a dusivě dolehla temnota na jeho znovu procitlý, znovu jasný duch.
Codd padl na kolena.
Tam, kde klesl, zahlédl v písku stopy.
Stopy služebníků, kteří nepřišli pozdě.
Ale já jsem nepřišel pozdě! Ještě je čas. Zbývají tři dny...
Nedávalo to smysl.
Byl sám.
Shromaždiště bylo osiřelé.
Dlouho klečel na zemi a doufal, že se mu dostane důkazu, že se mýlí. Že ti ostatní odešli jen na chvíli a zase se vrátí.
Nepřišli.
Setmělo se.
Ochladilo se.
Virgil Codd se zvedl a pomalu - zoufale pomalu - se vlekl zpět do Quilpie.
Tam, kde klečel celé hodiny, zůstalo v písku prstem cosi napsáno.
ALICE.
Písmena, k nimž se Codd upnul - ačkoli se obával, že také tato jeho touha zůstane nevyslyšena.
Stejně jako touha sloužit...

Najednou se cosi stalo.
Cosi, co nedokázala Lilith zhodnotit.
Vyšel plán dobrých wondjinů? Nebo se přihodilo něco, co ani stvořitelské bytosti nedokázaly předpokládat?
Patřila "zbraň" , kterou Lilith proti zvráceným použila, k původnímu plánu? Nebo to byla - doslova - božská prozřetelnost, že se uchoval výhonek se smrtí wondjinů?

Otázky, na které nemůže nikdo odpovědět. Avšak co Lilith viděla, hovořilo samo za sebe.

V kvádru černém jako noc se odehrávaly strašlivé scény. Šílení wondjinové, kteří ve smrtelném zápase padali jeden přes druhého, nebo se sami trhali na kusy, aby se oddělili od zasažených částí. Smrt opustila výhonek a byla zvrácenými wondjiny pozdravena jako bratr - dokud nepoznali, že tento bratr jim přináší záhubu. Že nikoli oni jeho, nýbrž on je nakazí.

Ale to už bylo pozdě.

Lilith se zdálo, že se propadá do bezedna. Vypadla z černého kvádru ven. Nad ní se v černi rozevíraly trhliny, z nichž vystřelovaly oslnivé blesky.

Lilith ležela pod ním. Na naprosto hladké půdě "pouště" .

Poušť zmizela.

Kvádr se nadále vznášel, těžký jako Měsíc.

Wondjinové v něm se pokoušeli uniknout, avšak smrt nešetřila žádného. Řetězová reakce mezi nimi řádila jako mor a neštovice.

A pak - konečně - bylo po všem.

Po všem?

Nedokázala tomu uvěřit, třebaže kvádr zmizel a kolem ní se opět nacházely stěny a nábytek bytu.

Na několik vteřin zůstala nehnutě ležet a naslouchala. Obklopilo ji ticho. Potom: dětské hlasy.

Zvedla se. Cítila se slabá. Rozplizlý stín, který vrhala, byl zase její vlastní. Banguma zmizel. Symbiont už nebyl popelavý.

Šla za hlasy až ke dveřím bytu. Když je otevřela, zíraly na ni vyděšené dětské oči...

Co na nich bylo zvláštního, že je zvrhlí wondjinové ušetřili? Nebo je zde shromáždili za nějakým neznámým účelem...?

Lilith se obrátila a přešla k nejbližšímu oknu. Venku svítilo slunce. Žádné rudé světlo již neozařovalo město svou ponurou září. A taky už žádná sněhová vánice uprostřed léta v Sydney...

Její pohled sklouzl dolů. Teprve, když uviděla dezorientované pobíhající lidi, věděla s jistotou, že se jí to všechno jenom nezdálo.

Nechala děti o samotě. Ať se o ně postarají jiní. Ona už na to nemá dost sil.

Cosi se v ní rozbušilo, jako by se v ní probudilo druhé, cizí srdce.

Vůči výtahu si vypěstovala přirozenou antipatii, třebaže věděla, že nyní je již jeho použití bezpečné. Přesto použila schodiště.

Bylo přeplněné lidmi, kteří se pomalu potáceli ze svých poschodí. Nikdo nechtěl použít pohodlnějšího výtahu. Ve všech, kteří přežili, přežívalo jejich trauma.

Když Lilith konečně sešla dolů a byla v proudu ostatních vynesena ven, stačila ještě poznat Beth a zamávat na ni.

Potom se složila k zemi.

Tasmánie, Mount Reid

Z podrostu vyběhlo zvíře.

Veliké asi jako krysa, zvědavé, hladové.

A přesto trpělivé.

Čekalo, až se to hrozné divadlo skončí. Teprve, když vetřelci zmizeli a hluk, který zanechávali, zmizel za mračny, vylezlo ze svého úkrytu.

Vypadalo jako krysa, avšak byl to vzácný druh, vyskytující se jenom na tomto malém ostrově, jižně od australského kontinentu.

Tasmánský ďábel.

Tento "ďábel" se přiblížil středu lesa. Odumřelé stromy ho nezajímaly. Zato však ona mrtvola, která tu ležela a byla díky své popelavé barvě sotva vidět.

Dravcovy oči však snadno objevily démonovu mršinu. Stačilo jednou zavětřit, ostatní už šlo jako na drátku.

S tupou nenasytností se zvířecí čenich zavrtal do půdy, kde pod nánosem nejrůznějších úlomků se dalo najít to, co dříve vypadalo jako černé sklo. Jako ztuhlá, živoucí temnota.

Stačilo jen pár kousku, aby se tasmánský čert nakazil.

Nával prudké inteligence zákeřně zajiskřil v malých očkách. A horečka procitnuvší nemoci.

Horečka především...

"Doprav mě domů, do svého bytu... Rychle!"

"Co se stalo?" zeptala se Beth. "Jak jsi to dokázala?"

"Já nevím. Je mi... hrozně zle. Skoro už nic nevidím! Tvoje tvář... okolí... všechno je rozmazané..."

Lilith se rozkašlala dusivým kašlem, který nahánět strach. Nechápala, co se stalo. Podařil se plán wondjinů a démoni byli poraženi? S jediným kusem smrti...?

Otřásla se a ještě cítila, jak se na ni navalilo, něco obrovského. Něco, co ji chce pohltit a ukrást jí její identitu!

Mýlila se Beth?

Byla naděje předčasná?

Lilith násilím zvedla víčka. Všechno viděla dvojitě a jakoby přes nějaký závoj. Nevěděla ani, jak se dostala do Bethina auta. Nepamatovala si ani příjezd do podzemní garáže. Teprve, když ji Beth vedla k výtahu, její vědomí se ještě prudce vzepřelo.

"Už žádný výtah!" zasténala Lilith zmučeným tichým hlasem. "Prosím tě, žádný..."

Potom upadla...

...na čalouněnou pohovku a teprve z toho poznala, že je už v bytě.

"Něco na pití... prosím!"

Proč na ni Beth zírá jako na blázna?

"Něco - na pití? Krev...?"

Krev?

"Pojď ke mně. Zahřej mě, prosím! Mrznu. Je mi..."

Hlas měla ochraptělý, jako kdyby celé hodiny křičela. Beth si lehla vedle ní. Položila paži kolem Lilithiných ramen.

Poloviční upírka se třásla. Proč se nemůže zahřát?

"Jak - to vypadá venku? Hoří - Sydney?"

Co se stalo s těmi "proroky" ? Zahynuli spolu s wondjinou v Marillionově mrakodrapu?

Zahynul vůbec wondjina...?

"Lilith!" Bethin hlas zněl na samé hranici hysterie. "Řekni mi, co je to s tebou! Co se tam nahoře stalo?"

"Umírá - svět...?"

Beth vytřeštila oči.

Lilith si přejela rukou přes tvář. Její svaly byly jakoby odumřelé. Jakoby ze dřeva.

Co je to s ní? Že by ji ti zvrácení wondjinové přece jenom nějak nakazili?

Co z ní teď bude? Taky - démon?

Co se stalo s Bangumou?

A náhle se přivalila vlna, jejíž blízkost cítila celou tu dobu! Cosi se přes ni převalilo. Zmanipulovaná realita a přítomnost jako nějaký šílený wondjina...!

Lilith se téměř dusila tím cizím životem, který do ní proudil.

Otmíť eť mítřk mcnémj Annaerc...! zašeptalo v ní cosi těžce a dutě.

"Pomoz mi!" zakvílela Lilith.

Beth vzala její tvář do dlaní. Pohybovala rty, ale Lilith slyšela něco docela jiného.

Hlasy z temnot minulosti.

Hlasy, které k ní promlouvaly, kterým však nerozuměla.

Otmíť eť mítřk menémj Annaerc...!

A symbiont začal snít...

KONEC

Příští svazek 015

Já, Creanna

Příští Vampýra má pro vás připravený zvláště vybraný ročník krve! Po pokrevní linii se totiž vracíme zpět na samý začátek léta Páně 1728 - k "narození" Lilithiny matky Creanny. Konečně Adrian Doyle vnáší jasno do otázky původu naší hrdinky a poodhalí dokonce i cípek tajemství kolem jejího poslání.

Jaké bylo Creannino dětství? Jakou úlohu v jejím životě hrál Landru? Co ji přimělo k rozhodnutí obětovat se, aby přivedla na svět živé dítě?

Na tyto otázky odpoví patnáctý díl. Nenechte si ujít tento mimořádně klíčový román celé ságy o poloviční upírce Lilith Edenové. Prožijte osud její matky Creanny na její vlastní kůži a z jejího pohledu!

??

??

??

??